

Alexandru Cristian

Oameni și eroi

ALEXANDRU CRISTIAN

Cameni
si
eroi

București, 2024

Editat de **Neverland SRL**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**
Copyright © 2024, **Editura Neverland**

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRISTIAN, ALEXANDRU

Oameni și eroi / Alexandru Cristian. - București : Neverland, 2024

ISBN 978-630-307-024-7

821.135.1

Design copertă: Aurelian Leahu

Tehnoredactare: Manuela Stoica

Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

 Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

 UJmag.ro

Soției mele și fiicei mele

O introducere

„Lumea este totalitatea faptelor, nu a lucrurilor“
Ludwig Wittgenstein

Sunt un cronicar al unei lumi care nu există. O lume gri care nu are nimic spectaculos în ea. În opinia oamenilor orașul este coșmarul lor permanent. Dacă orașul este coșmar, atunci nu înțeleg fenomenul urbanizării rapide. În fine, nu-s sociolog, sunt un ziarist necunoscut. Numele meu nu contează, dar îmi puteți spune Abel. Nu este nici o conotație biblică, este primul nume care mi-a ieșit în cale. Scriu la câteva ziare modeste. Îmi câștig banii compunând reclame pentru diferite prostii care nu se vând. M-am ratat ca scriitor. Sunt un destin pierdut, în opinia mea. După părerea prietenilor aș fi un ziarist bun.

Mă declar cronicar al unor fapte banale, care pot schimba lumea. Nimeni nu s-a gândit cum un simplu stâlp poate schimba destinul sau cum o simplă tonetă de ziare poate da naștere la ceva deosebit. Încerc cu lipsa mea clară de talent în paginile ce urmează să vă prezint câteva povestiri despre viața orașului. Vă mărturisesc ceva, sper să rămână între noi... le-am trimis la ziar, nu mi le-a publicat nimeni, m-am dus la o editură de prestigiu, cei de acolo au

spus că nu am limbaj academic, am încercat la o editură mai mică, dar mi s-a dat de înțeles că ar trebui să vin cu bani de acasă, mi-am încercat norocul la reviste de proastă calitate, unde mi s-a replicat că scriu prea elevat. Pe scurt nu a dorit nimeni să mă publice. Așa că am găsit în cele din urmă o posibilitate de a le împărtăși cu dumneavoastră. Sper să nu mă criticați prea aspru. Sincer doresc ca micile mele povestiri să fie cunoscute peste timp de către locuitorii oricărui oraș mare din lume.

Nu vă temeți, nu scriu cronici despre viața marelui oraș. Nu sunt un cetățean discret, pentru că îmi place să vorbesc despre tot ce se întâmplă în jurul meu. Magia metropolei este fantezia omului care dorește să-și uite povestea. Mă bucur că trăiesc într-un oraș mare, astfel uit povestea vieții mele, o poveste pe care nu eu am scris-o, nu eu am reușit să o trăiesc. De aceea în oraș mă dizolv, dispar în fiecare fibră de ciment, iar din mine rămâne ceva greu de explicat. Probabil nimic...

Am scris aceste rânduri pentru a mă elibera. Eu cred că atunci când suntem îndrăgostiți, supărați, obosiți, orașul cu imensitatea sa diversă ne calmează și ne odihnește. Doresc să vă împărtășesc mai multe întâmplări dintr-un oraș care există, București. Dar este un București al meu pe care îl văd exact așa cum simt. Mi-aș dori să pot potrivi cuvintele exact cum îmi doresc, pentru a vă spune o poveste a acestui indescritibil oraș. O simplă poveste...

Oglinda

„Urmează stația Piața Victoriei cu peronul pe partea dreaptă“, aud acest plicticos refren în fiecare dimineață când mă scol. Este un refren ce mi-a intrat în sânge, de fapt nici nu mai cred că pot scăpa de el. În loc să mă plâng, mai bine vă descriu o întâmplare ciudată și interesantă. În oraș se spune că nu prea poți visa sau avea parte de experiențe deosebite, mai ales în locuri publice. În aceste locuri se simte o tensiune de nedescris, o grabă, un iureș de pasiuni incontrolabile. Pasiuni? Cred că mai degrabă simțăminte. Un exemplu pe care doresc să-l împărtășesc cu voi, cititorii mei, este ambiția urbană nemăsurată. Nu-l las pe x să treacă înaintea mea în autobuz sau tramvai, ce eu sunt mai fraier? Sau nu-l las pe Z să bage înaintea mea cartela la metrou.

Să vă prezint un episod interesant din viața mea, petrecut într-un loc în care până și aerul pare plictisitor, metroul. În fiecare dimineață, mă trezesc cu chinuitorul gând că trebuie să mă duc la slujbă, acum parcă se spune job. Mă spăl cu o lentoare demnă de invidiat, mă îmbrac ca pe vremea lui Ludovic XIV, tacticos. Mănânc cu gesturi ce ar scoate din minți și pe cel

mai elegant om al vremii. Nu suport graba dar nici lentoarea. Mă grăbesc când este ceva urgent, un proiect de făcut la firmă sau altundeva. Când cobor scările spre stație am un calm desăvârșit. Știu că odată ajuns pe lespezile pline nu mai pot rata nimic, sunt protejat de zidurile cenușii și puțin primitoare ale metroului. Prefer orele nu foarte matinale, când nebunia e deplină. De la mine până la metrou fac aproximativ zece minute. Acest timp este un prilej de a admira orașul în mișcare și în dezvoltare necontrolată.

La metrou, scările mi se par prea mici, ori prea mari. Când cobor mi se par insuficiente, când le urc parcă mă cațăr precum Sisif pe munte cu piatra-n spate. Nu cred că există un om mai pretențios ca mine în privința scărilor. Când cobor, sunt frământat de gândul că sunt prea puține, când urc sunt nemulțumit că nu se termină. O psihoză – aș putea să-i spun – urbană. Să vă povestesc puțin despre mania mea, scările.

Vreau să cred că nu par nebun, dar scările rulante mi se par o chestie hilară. Mă simt ca un nevrednic cărat fără voința lui. În schimb scările simple îmi dau o libertate pe care sincer o cred foarte mare. Dacă vreau pot să mă întorc oricând, în schimb la cele rulante sunt prins între pereții metalici. Sunt prins ca-ntr-o închisoare, o lipsă de libertate a mișcării mă inhibă. Rămân un adept al scărilor normale. Pentru noi, cei de la oraș, cam certați cu mișcarea, scările sunt o șansă pentru a mai pune în mișcare sângele adormit.

Cam multă vorbărie, puține fapte. Cred că e un reflex dobândit de-a lungul timpului. Am să încerc să povestesc o întâmplare cu o înrâuire bună în viața mea. Sincer să fiu, eu cred că mărturisirea mă vindecă de ideile mele preconcepute.

Era o zi de miercuri, nici prea friguroasă, dar nici extrem de caldă. Mă grăbeam către metrou, ce aglomerație este în fiecare zi la Piața Victoriei, de nedescris. Coboram scările, de fapt zburam peste ele și ajuns degrabă la destinație, peronul, ceva m-a răscolit. În mijlocul mulțimii colorată cenușiu, alături de fel de fel de fețe posomorâte, gândurile, ca șuierul, zboară. Nu am o explicație, dar cred că interiorul metroului predispune la meditații. La un moment indefinit, m-am uitat la ceas, secunde se scurgeau ca zilele, iar minutele ca lunile. Nu știu de ce mă grăbeam exact, cred că aveam un proiect sau o prezentare.

– Marcel, salut! Ce faci? Mai trăiești?

M-am întors să văd cine mă strigă. Un bărbat de vârstă medie, jumătate chel, ridat, cu o burtă destul de mare și cu un rânjel inexplicabil.

– Îmi pare bine să vă cunosc, de unde mă știți? spun eu mirat și agasat, mă grăbeam doar.

– Sunt eu Victor, colegul de liceu.

– Nu-mi vine să cred! Tu, Victor imposibil!

– Au trecut anii, m-am schimbat mai mult decât tine.

L-am privit mirat pe omul care, în urmă cu ceva ani, era un sportiv de clasă, plin de fibră și de agilitate. Campion la mai multe sporturi, cu un nivel destul de ridicat al posibilităților materiale, un star în devenire. Ce s-o fi întâmplat? Marele coleg, cu mașina la scară, invidiat de toți atunci, acum gras, ridat și mergând cu metroul?

– Am făcut Politehnica după voința tatei, dacă îți mai aduci aminte... Sunt inginer electromecanic la o fabrică.

– Dar ce ai făcut cu visele tale de sportiv? Erai cel mai bun dintre noi.

– Păi când am început Poli mi-am dat seama că nu mai pot să fac sport și m-am lăsat. Am pierdut cam tot ce aveam, apartamentul, mașina decapotabilă. Am fost dat afară de două ori, iar acum mă restabilesc financiar. Tu?

– Eu lucrez la o firmă. Sunt proiectant și pictor în timpul liber. Nu am avut un mare talent, așa că nu m-am afirmat. În rest, sunt căsătorit din păcate nu am copii. Tu ai rămas cu Oana?

– Nu mai știi nimic despre ea. A plecat în Franța în timpul facultății, m-am căsătorit cu Maria, o fostă colegă, pe care n-am iubit-o la fel. Avem doi copii studenți la chimie și fizică.

Oana și Victor au fost perechea cea mai frumoasă din liceul nostru. Fiecare s-a dus pe drumul lui, ea la A.S.E. iar el Politehnică. Când l-a rugat să intre la facultatea de educație fizică. Dar voința tatălui a fost mai puternică. Aveam în fața mea pictorialul decăderii.

– Victor, am stat cu tine câteva minute eu mă grăbesc trebuie să ajung, știi cum e munca la stăpân, pardon, patron.

– Du-te liniștit, uite, îți dau numărul meu de telefon și mai vorbim, ieșim la o bere sau la o plimbare, ca-n vremurile bune.

– Sigur, mulțumesc mult.

Ne-am pupat și am plecat fiecare. Metroul meu a venit neșperat de repede, de fapt când cauți un răgaz de gândire vine într-o clipită. M-am suit în vagon. M-am ținut de bară strâns, pentru a nu ameți din cauza întâmplării. Nu credeam că o să-l văd așa, mi-l imaginam arătos până la șaiszeci de ani, cu mulți bani, reședințe în locuri exotice, ce mai, un star de cinema. Dar viața te duce cum vrea ea, nu tu.

În aceea zi la serviciu a mers totul bine. Seara, la întoarcere, m-am enervat cumplit când unul grăbindu-se m-a împins

pe scări, aruncându-mi un nevinovat *scuze*. Ajuns acasă, ca de obicei m-a apucat somnul. Și am tras oblonul.

Metroul a fost locul în care mi-am petrecut aproximativ un sfert de viață, nu știu cum de mulți oameni nu bagă de seamă ce importanță are această rămă de fier. Este ca un șarpe ce se târăște pentru binele nostru. Câte întâlniri importante din viața oamenilor nu depind de el. Câte întâmplări amoroase nu au loc din cauza lui? Câte vești cumplite nu auzi în buricul său. Face parte din universul, destul de strâmt, din păcate, urban.

Era o oarecare zi de vineri, o zi ploioasă cu o atmosferă de lacustră bacoviană. M-am trezit și mă pregăteam să plec din casă. Pe drum, mă rugam stăruitor să ajung mai repede, pentru a nu fi udat până la piele. Metroul rămâne adăpostul “suferinzilor” de frig și ploaie. Eu, asemenea multora, sunt foarte dar foarte sensibil la căldură, să nu mai pomenin de ger.

Am rămas în stație. Ce culori triste, o reminiscență a epocii în care libertatea era un nonsens, bucuria o bagatelă. Peste nuanțele de gri mișcătoare se suprapuneau nerușinos reclamele vesele, colorate ale unor fast-food-uri, victorii triste ale vestului sau înfrângerea estului, naiba mai știe.

Niciodată nu am fost prea bun la politică, ce să mai vorbim de istorie. Am o oarecare tangență cu geografia, o intersectare cu economia, dar un paralelism perfect cu politica și istoria.

Prin mulțime am zărit la un moment dat o femeie ce m-a atras în mod inexplicabil, din prima. Era blondă, cu niște ochi azurii, un azur special, aproape de lapis-lazuli. Un ten puțin închis și un corp, ce-mi aducea aminte de vechile sculpturi grecești. Mă rog, cât mai țin eu minte din cartea de istorie din liceu. Un trup veritabil de fotomodel. Am privit-o insistent. Mi

se părea că o cunosc de undeva, dar nu știam de unde să apuc imaginea ei. O fi fost aceea Oana, Petronia fosta mea prietenă din liceu? Marea mea iubire neîmpărtășită sau o simplă străină care s-a intersectat cu mine acum? Există momente în viață când fixezi pe cineva cu privirea, fața ei te obsedează, posibil îți aduce aminte de cineva sau de un fapt. Unii psihologi susțin că e probabil să fi văzut aceea persoană în copilărie și undeva în creier să ai imprimată imaginea ei, iar când ți se înfățișează ți se produce acel *declick* numit dorință. Orientalii susțin că este un *deja vu* dintr-o viață anterioară. Eu unul cred în coincidențe. M-am uitat atât de insistent, încât nu am realizat când trenul a închis ușile în nasul meu.

Acea imagine m-a tulburat zile întregi la serviciu. După săptămână, parcă-ntr-o joi, am coborât grăbit la metrou. Deodată, în fața mea a apărut o femeie cu părul blond, la fel cum îl avea aceea stranie apariție, femeia neștiută. Mi-a bătut inima puternic, poate fi ea sau nu? Întrebarea m-a neliniștit până am coborât scările. M-am prins. Nu era ea, avea ochii câprui. M-am așezat iarăși pe banca roșie din îndrăgitul peron. De pe peronul celălalt femeia blondă mi-a zâmbit ștregărește. M-am uitat lung la ea. S-a lăsat adulmecată. A ridicat ușor capul și a mimat un sărut. Zâmbeam fericit, dar a sosit trenul pe linie și nu am mai zărit-o. M-am urcat tulburat. Am încercat să o găsesc prin geamul plin de afișe al metroului, ea nu mai era.

Pe stradă m-am gândit îndelung de ce m-a atras așa de mult. Am dat de o florărie, un tânăr cumpăra un trandafir. M-am oprit, țigancă veselă i-a spus:

– Frumosule, chiparosule, hai ia un trandafir și viața te va iubi, de iei trei ea te va dori!

- Aș lua trei, dar nu știu cui să le dau.
- Ce nu vezi bine? Privește în jurul tău.

M-am uitat în jur, o stradă goală, un bulevard plin de mașini, iar la stop numai bătrâni nerăbdători să traverseze. M-am simțit singur, m-am dus plin de întrebări la serviciu. Acolo gândul mi-a stat doar la vorbele pline de neliniște ale țigăncii.

Seara, același drum plicticos de la serviciu acasă. Așteptam să se facă dimineața numai ca să merg cu metroul, un metrou pe care îl denumisem speranță și dorința mea. Au trecut zile fără sens și logică. Ea nu a mai apărut, iar țiganca parcă nici ea nu mă cunoștea.

Aveam de susținut luni un proiect important. M-am dus plin de avânt, deja o uitasem pe femeia blondă. Am coborât hotărât la metrou, m-am uitat în stânga, în dreapta, nimic și nimeni care mă puteau distra de la ceea ce vroiam să fac. Eram convins că tot planul va merge ca pe roate. Cineva m-a atins pe mână. M-am întors mirat, era ea, femeia blondă. Am fost prins de o mușenie oarbă, nu mai puteam îngâna niciun cuvânt. În mine, toate speranțele legate de reușita proiectului s-au ruinat, așa cum un castel de nisip se distruge când trece marea peste el. Ea era aceea mare ce îneca toate speranțele mele de reușită a proiectului.

- Cine ești? întreb eu mirat.
- Mai și întrebi? Sunt cea de ieri, de azi și mâine.
- Iartă-mă, dar nu te cunosc.
- Nu vrei, de fapt nici nu ai vrut. Ai și uitat, ah ce nerecunoscător ești.

Poate o fi fost vreo fostă colegă sau mai grav să fi uitat cum arată o fostă prietenă?!

– Vino cu mine să ne plimbăm.

– Nu pot, scuză-mă, am un proiect azi, e termenul final....

– Taci și vino cu mine.

Am plecat împreună din metrou, mergeam pe jos, alături de ea. M-am oprit la florărie, i-am cumpărat trei trandafiri roșii. Veselă, m-a sărutat.

– Ai vrut dreptate, mulțumesc mult, îi spun țigăncii care se uita mirată la mine.

– Domnule, să mă ierți, dar nu știu cu ce, nici nu știu cine ești.

– Lasă asta, îți mulțumesc.

– Să ai parte de noroc și fericire.

Un pic năucit de uitucenia țigăncii, am luat-o de mână pe necunoscută și am mers ușor către parc. Ne țineam grațios de mână, ea mă privea cu acel azur răpitor, eu căzusem într-un extaz de bucurie. Nu-mi venea să cred, am uitat de mine, de serviciu, de familie, de soție. De fapt, nu-mi mai băgam în seamă consoarta de când o văzusem pe ea, grațioasa blondă.

– Cum te cheamă?

– Numele meu îl vei afla când vei fi pregătit.

– De ce atâta mister, joacă?

– Iubirea ludică atrage mult, eu nu mă joc când iubesc, tu văd că ai uitat să te mai joci. Ești ca un străin ce se duce în alt continent, iar acolo realizează că toți sunt altfel.

– Eu știu să iubesc dar și să mă joc.

– Serios? Atunci de ce când te-am luat de mână mi-ai spus că ai treabă la muncă? Iubești așa de mult munca?

– Cine o iubește? Dar de acolo îmi câștig pâinea. Nu o pot neglija, nu sunt un om foarte bogat să pot visa și să pot iubi cum vreau eu.

- Cine a spus că ai nevoie de bani? Eu? Tu? Viața?
- Păi știi că fără ei nu poți trăi așa cum vrei.
- Tu cum vrei să trăiești?
- E o întrebare grea, nici eu nu știu exact ce vreau. De fapt am dorit altceva, dar nu s-a putut.
- Ce ți-ai dorit?
- Să am o familie fericită plină de copii și o soție iubitoare.
- Ce te-a oprit?
- Nu știu exact. Nimeni și nimic – așa a vrut viața, soarta.
- Nu mai da vina pe soartă, pe greșelile tale și pe neputințele tale. Viața este pentru unii sacul de box în care te descarci. E o metodă bună, dar un sac de box nu are sentimente, inimă, minte. Ești tipul de om care uită tot binele făcut, contează nu mai ce faci tu, ceilalți nu contează pentru tine.
- Mă acuzi fără să mă cunoști așa bine, de fapt nu ști nimic despre mine.
- Știi tot ce vrei să auzi și ce nu vrei să auzi.
- Hai să ne plimbăm. E frumos afară și aș vrea să profităm de timpul acesta magic care nu se va mai repeta niciodată. Unele momente în viață sunt atât de rare, încât de întrebă de ce le irosim cu atâta ușurință și chiar cu o ciudată plăcere.
- Eu nu cred că tu ești atât de cuprins de aceste momente. Se vede că le-ai uitat integral.
- Acuze, acuze...dar te iert scumpa mea.
- Ne țineam de mână, picioarele ne conduceau unde vroiau ele, eram pentru prima oară după mult timp fericit. M-am oprit să o sărut pățimaș, ea a zâmbit galeș, și-a mângâiat buzele. Parcă vroia să eternizeze gustul buzelor mele. Ochii ei mi-au

străpuns sufletul doborât, ca un pom zdrobit de furia vântului și de beția vijeliei.

Am sărit brusc în iarbă să apuc o floare. I-am întins-o sfios, ea a apucat-o cu o grație greu de imitat și apoi a aruncat-o.

– Timpul florilor a apus, acum a venit alt timp.

– Care timp?

– Un timp al faptelor, al concretului, al împlinirilor.

– Nu te înțeleg...

– Cândva vei înțelege ce mult timp ai pierdut. Ai privit prea mult în jos, iar acum dacă te uiți în sus rămâi orb.

Mirat, am zâmbit și am strâns-o de mână, m-a vrăjit acea femeie, cine era ea? De fapt ce este ea? Este aproape reală, nu pot să îi străpung firul gândirii. În timpul plimbării a ridicat mâna, a atins o ramură și s-a uitat fix la mine. Eu m-am uitat la ea, în spate am observat că doi oameni se opresc mirați.

Amândoi zâmbeau enigmatic, ea începu să râdă.

– De ce ești așa încurcat? Asta este viața ta. Tu ai vrut-o!

– Ce se întâmplă?

– Acei oameni sunt ceea ce tu știi mai bine, însă nu ai mai vrut să știi despre ei de ceva timp. Au trecut anotimpurile, se vede pe ei.

– Da. Sunt bărbat și femeie, dar sunt căsătoriți de mult timp, par străini unul de altul.

– Și nu au motive?

– De unde să știu eu? Poate au avut neînțelegeri, o ceartă aprinsă.

– Poate nu se mai știu. Îți place oglinda?

– Nu mă dau în vânt după ea, de ce?

– Imaginea oglinzii inverse nu o știi?

– Nu prea știi imaginea oglinzii. Dar ce sunt cu toate aceste întrebări?

– Sunt probleme vieții tale. Aritmetica iubirilor tale și geometria sorții tale.

Femeia a sărit și m-a luat din nou de mână, m-a sărutat și m-a așezat pe bancă, acolo în fața noastră era un lac nu foarte mare, destul de limpede. Pe cer norii duceau o bătălie pe viață și pe moarte cu soarele. Ea mă strângea de mână puternic.

– Nu uita cine ești, ce ești, ce iubire ai. De fapt nu uita nimic din viața ta, nu te prea mai interesează viața ta. Ești un străin pentru tine, cum vrei să fii apropiat de cei care te iubesc? Tu nici măcar nu te cunoști. Nu ești Marcel, ești domnul proiectant șef, ești domnul care ia ziarul, care ia metroul. Ești un domn, nu un om. Ca să fii om trebuie să te accepți așa cum ești și să dorești să fi alături de familia ta. Tu nu ești un angajat, ești Marcel al familiei, nu al firmei. Nu ești fiul orașului sau băiatul bun la toate al patronului tău.

– De ce îmi spui toate acestea? De unde mă știi tu pe mine?

– Te cunosc, sunt cea de ieri, de azi, de mâine.

Mi-am ridicat ochii în sus, o rază de soare mă orbea. Nu mai vedeam nimic, decât o lumină difuză și deodată am auzit ceva cunoscut, întâi neclar apoi sunetul devenit din ce în ce mai clar.

– Marcel dragă trezește-te, trebuie să mergi la serviciu. Azi este o zi frumoasă!

O poveste

Fiecare om are epopeea sa, spunea cineva învățat. Povestea începe printr-un țipăt și se termină cu un oftat, este veșnic noua poveste a vieții. Știți, uneori, sunt foarte nepăsător față de tot ce se întâmplă în jurul meu, de fapt cred că trăiesc un vis care coboară brusc în profanul peisaj al urbanului. Ați simțit vreodată vreo fascinație pentru un obiect, loc din orașul vostru? Să spunem, de exemplu, un stâlp. Da știu că zâmbiți, cunosc oameni înfrățiți cu un stâlp. Mă refer la cei solitari din nopțile cu lună plină, la modernii trubaduri ai nimănuși, dar și la cei oboșiți de goana mare a străzii și care se opresc și se reazemă de un stâlp. Să vă spun o mică poveste a unui om pe care l-am uitat sau el m-a uitat, în fine știm cum e cu timpul, acest patron nemilos, un adevărat capitalist feroce.

Pe strada aviator Georgescu, un nume fictiv, sincer am uitat numele străzii, timpul curgea fără încetare. Acolo trăia un bărbat simplu de o vârstă medie, cu o inteligență normală, o avere relativ modestă, ce mai, un fir de nisip în plaja lumii. Omul acela avea o pasiune destul de bizară pentru restul oamenilor, scria rânduri pentru stradă. Vă explic acum, nici eu nu am știut de la început, cineva amabil mi-a explicat. El când vedea o bancă nouă într-un parc se oprea și nota totul despre

înfățișare și impresii, apoi o urmărea luni întregi. Același ritual îl avea cu un pom, o mașină, un magazin, un atelier. Întrebat de ce făcea acest lucru, spunea că așa trebuie. Un răspuns nu prea convingător și explicit.

Într-o zi de mai, soarele strălucea puternic, pomii erau plini de proștețime, iar păsările cântau triluri romantice. Un peisaj parcă rupt dintr-un tablou în care viața trebuie să arate că există.

Pe strada sus amintită se monta un stâlp, aparent normal un simplu stâlp cu rol de a ajuta iluminatul public. Bărbatul nostru s-a oprit deunăzi și a privit îndelung la muncitori cum montează firele. I se părea o barbarie, de ce sunt așa de ignoranți și închiși la minte? Într-un târziu s-a apropiat de ei și i-a întrebat franc ce cred despre stâlp. Unul a fost de părere că e un lucru bun, altul că reprezintă o risipă de bani, al treilea că este un moft. Bărbatul din poveste a făcut opinie contrarie. Le-a explicat lucrătorilor că acest stâlp va schimba soarta orașului. Mirați muncitorii au zâmbit și și-au continuat munca. Lucrarea s-a terminat în câteva zile.

Câteva luni după aceea nimic nu se schimbese cu excepția unei mai bune iluminării a străzii. Bărbatul nostru deja avea un caiet plin de însemnări despre acel stâlp. Într-o amiază călduroasă cuiva i s-a făcut rău, s-a clatinat și s-a sprijinit de stâlp. Bărbatul nostru a notat acest aspect sub titlul "*Stâlpul salvator*". Peste câteva zile un copil traversa strada neatent, o mașină a venit în viteză, iar șoferul văzându-l a tras brusc de volan și a intrat în stâlp, avariind mașina.

Pe scara bărbatului nostru stăteau doi tineri îndrăgostiți, se cunoșteau de mici, au crescut împreună. Într-o zi el s-a întors

acasă însoțit de o tânără, chiar în momentul în care viitoarea sa logodnică ieșea de pe ușa blocului. Speriat, tânărul s-a ascuns după stâlp și astfel și-a salvat dragostea. Bărbatul notează în carnețel. Foarte multe lucruri bune dar întâmplă de când s-a amplasat stâlpul pe strada aviator Georgescu. Dar lucrul cel mai bizar s-a petrecut nu demult, în urmă cu ceva săptămâni.

Într-o noapte neagră ca de mormânt, lumina de pe stradă s-a stins, o banală pană de curent. O mașină neagră era parcată alături cu luminile stinse. Doi hoți, care probabil plănuiau o mare spargere în zonă, pregătiți cu tot ce le trebuia, s-au dat jos din mașină și s-au dus tiptil în fața casei unde locuia un renumit om de afaceri. Au reușit să spargă poarta, dar în același timp stâlpul s-a aprins luminând cu o forță rar întâlnită pentru un bec normal de câteva sute de wati. Hoții s-au speriat și au fugit spre mașină. Neatenți și accelerând prea puternic s-au oprit cu mașina în stâlp. Stâlpul s-a clătinat puternic. Răniți, rău făcătorii nu au putut ieși dintre tablele contorsionate. O rafală de vânt, iscată ca din senin, a balansat stâlpul. S-a rupt și a căzut peste mașina infractorilor și i-a omorât pe loc. Ca un ultim semn al existenței, becul a rămas aprins până la venirea poliției.

De atunci, a trecut mult timp iar povestea din caietul bărbatului s-a oprit la acea întâmplare. Pățaniile celor din jurul stâlpului au fost consemnate în urmă cu peste treizeci de ani. Oamenii salvați de stâlp au ajuns să schimbe soarta țării lor. Doamnei căreia i s-a făcut rău odată și s-a sprijinit de el era medic, ulterior a descoperit un puternic vaccin care a salvat viața multor copii. Tânărul care a adormit mai demult cu stâlpul în brațe a ajuns un important lider politic și a salvat țara de

la război. Alți doi tineri îndrăgostiți, din joacă, au îmbrățișat stâlplul. Ulterior s-au căsătorit și împreună au construit orfelinate și biserici. Băiatul, intrat cu bicicleta în stâlp, a ajuns prosper om de afaceri. Bărbatul care a notat aceste lucruri a murit demult, unii mai spun și acum despre el că era un profet sau prooroc, alții că era un bun magician.

După zeci de ani pe baza notițelor bărbatului s-a reamenajat orașul arhitectural. Mi s-au confirmat ideile acelu bărbat și anume că tot ceea ce ți se întâmplă în viață este provocat de-o forță metafizică. Dacă băiatul cu bicicleta era omorât, doamna doctor cădea și murea sau viitorul om de afaceri era prădat de hoți țara arăta altfel acum. Notițele bărbatului constituie un prolog al povestirii mele. Orice lucru este important în viață, până și un amărât de stâlp.

Am învățat că poți ajunge greșit pe un drum, chiar dacă intersecția are indicatoare. Pare ciudat, dar mă gândesc la un lucru simplu. Când cunoști calea spre destinație ești sigur că nimic nu te poate duce în eroare și de aia mergi neprevăzător și poți greși. Când nu ști drumul ești mult mai atent și dai mai multă importanță detaliilor. Până cu ceva timp în urmă mă plimbam distrat pe stradă. Mergeam fără să fiu atent ce se întâmplă în jurul meu, fără să mă intereseze străzile și chiar fără să bag în seamă anumite monumente din București. Eram un fel de corsar urban și un aventurier care nu bagă nimic în seamă, decât dacă acel lucru venea spre mine.

Într-o zi destul de frumoasă mă plimbam cu ochii pe cer și cu mintea deasupra norilor. Mergând așa m-am împiedicat de un stâlp mic. Era cât pe ce să cad. Amuzat mi-am continuat mersul. Peste câteva străzi, m-am ciocnit frontal cu un domn

îmbrăcat în costum. Mi-am cerut politicos scuze, iar domnul scrâșnind din dinți mi le-a acceptat, apoi a tras o înjurătură de toată frumusețea. Speram să nu-mi fi fost mie adresată, eh speranța moara ultima.

Într-una din zile, după ce m-am lovit de marginea unei tarabe de chioșc, am simțit o durere mare în abdomen. Inițial nu am văzut că avea ziare, am crezut că e un magazin migrator, cum le spun eu la cuburile volante. Mi-am cerut scuze față de vânzător, dar după câteva secunde, plăcile de lemn pe care erau ținute revistele au căzut și toate ziarele s-au împrăștiat pe stradă. Pe loc nu mi-am dat seama că am distrus ziua aceluia om din toate punctele de vedere. Vânzătorul era de fapt o doamnă plinuță pe la cincizeci de ani cu părul roșcat închis, foarte veselă și plină de grațitudine.

– Măi, băiete, dar nu mai fi atât de îndrăgostit, o să îți pierzi capul! Dacă traversai strada și venea o mașină ce te făceai?

– Doamnă, sincere regrete sunt un zăpăcit și jumătate, mă gândeam la iluziile mele, vă spun sincer nu am vrut să vă aduc un așa necaz.

– Ce necaz băiete? Asta e nimic pe lângă ce am pățit eu în viață. Ce s-a întâmplat e un biet amuzament. Mă ajuți să aranjez ziarele?

– Sigur, îndată.

Plin de râvnă și solitudine, dar și cu rușine am strâns toate ziarele și le-am pus în ordine. Erau vreo douăsprezece ziare de informare și câteva reviste culturale, nu era o tarabă bine dotată, dar din puținul acela un om și familia lui trăiau o lună de zile poate și mai mult.

În timp ce-o ajutam doamna m-a întrebat cu ce mă ocup. I-am spus că lucrez la o firmă de consultanță financiară, m-am oferit să-i cumpăr ziarele financiare pe care le avea la vânzare, adică vreo două. I-am dat cartea mea de vizită, un gest de care acum mi se face silă. Când oferim acele cartoane cu înscrisuri personale avem impresia că dăm o informație extraordinară despre noi și că deținem un ascendent moral greu de recuperat de către interlocutorul nostru, dacă el nu are așa ceva. E o formă elegantă de trufie omenească, chiar și de ignoranță. Aud, uneori, în anumite cercuri, persoane mirate care exclamă „Nu ai carte de vizită, vai, trebuie urgent să îți faci una!“ Unii chiar au nevoie dar un simplu consultant ca mine nu prea are cui să le dea. În societatea, să îi spunem modern-capitalistă, e o formă de legitimare. Nu sunt un expert în doctrine politico-sociale, dar ca orice om sunt mobilat cu păreri. Nu acest lucru este cel mai grav păcat al omenirii. Părerea mea este că pe lângă datul cu părerea, care este un lucru minor, intenția de a realiza ceva sub influența unor idei fixe naște dezastre sociale.

Am plecat de la chioșc zâmbind. Am citit ziarul financiar înainte de a ajunge la serviciu, unde oricum îl aveam. Lucram la o firmă cu sediul în zgomotoasa Piață Victoria, un centru economic important al capitalei. Privirea de sus a noilor construcții mă liniștea. Un oraș eclectic ca Bucureștiul este greu de întâlnit în lume. Să vă spun un secret, 99% din orașele lumii le-am văzut doar prin intermediul ghidurilor turistice. Pot să mă laud că știu unde este hotelul x sau muzeul y din Paris, Londra chiar Washington. Singurele mele ieșiri au fost în Ungaria și Austria, plecări datorate unor training-uri oferite de firmă.

Vedeți că prefer și eu termenul englezesc, care este mai facil decât românescul curs de pregătire profesională?

Nu pot să mă laud că la lucru aveam un program lejer, dar nici că eram un martir modern al muncii, un fel de work-alcoholic. Un program normal de circa 8-9 ore pe zi cu o binemerită pauză de masă. Cu partea romantică nu prea m-am înțeles bine toată viața, dar ce să fac? O tentativă de logodnă a eșuat. Motivul a fost banal, ea a dorit să plece în Suedia, iar eu am vrut să rămânem acasă sau să plecăm în Austria. Am ales ultima variantă. Pe drum am purtat discuții seculare despre viață, carieră, destin, împlinire și alte asemenea fleacuri. Ioana era o fată ambițioasă, poate mai ambițioasă decât mine, ea și-a dorit să fie întotdeauna prima la toate și în tot. Acum este căsătorită în Suedia și așteaptă un copil. Ne mai trimitem de sărbătorile importante felicitări sau mici atenții. Fetele care au urmat în viața mea au fost interesate doar de job-ul meu. Nu zâmbiți, vă rog, vina a fost și a mea, pentru că mereu doream să mă laud prietenilor cu o fată superbă. Știu că este un comportament infantil, chiar protest, dar așa suntem noi bărbații, dacă nu putem fi primii în carieră, măcar să fim primii la agățat. Grație jobului am avut ocazia să întâlnesc persoane interesante. Cele câteva aventuri de-o noapte sau de-o săptămână nu se pun la socoteală. Un angajament a fost mai mereu cea mai mare provocare pentru mine. Gândeam că poate îmi voi găsi sufletul pereche altfel decât lumea de rând.

Într-una din după amieze, ieșit de la muncă, m-am instalat comod cu niște prieteni într-o cafenea. În zona mea erau multe asemenea localuri. Pot spune că am supraviețuit unei invazii a cafelei. Cafeaua este pentru mulți prietenul de nedespărțit al dimineților, fie de iarnă sau de vară, precum computerul

sau Cupidonul pentru alții. Spun Cupidon pentru că, observ acum, foarte multe cupluri se formează cu ajutorul lui, mai exact al internetului, singurul forum global, în care poate pătrunde oricine și orice om poate vorbi liber. Internetul este bun dar cu limită, precum vinul, un pahar e plăcere, al doilea e nebunie iar al treilea durere.

A doua zi după lovitura tarabei m-am trezit brusc după un somn bun, pentru a pleca la muncă. Ajuns la chioșcul pe care era să-l demolez, doamna m-a întâmpinat binevoitoare.

– Bună dimineața, domnule visător, ce ziar doriți?

– Păi, cred că știți. Ce ziare aveți cu tematică financiară?

– Tot acelea două, vi le dau acum.

– Mulțumesc mult, am dat să scot banii din portofel, dar în loc de lei am scos dolari.

Doamna a râs copios:

– Ați greșit bancnota. Nu am nevoie de dolari. Dar cum reușiți să vă înțelegeți cu partenera de viață dacă sunteți așa de distrat?

– Mă scuzați, din păcate nu am. Mai demult eram logodit.

Acum sunt în căutare.

– Aveți nevoie de cineva să vă ordoneze mintea și viața.

– Dacă va avea răbdare de fier... se înhamă la o muncă titanică cu mine, eu sunt în stare să plec desculț de acasă.

– Acest lucru se va rezolva dacă veți fi alături de-o femeie, cu adevărat stăpână pe ea însăși.

Am mulțumit respectuos și am plecat rușinat. Nu era prima oară când mi se atrăgea atenția asupra zăpăcelilor mele.

Pentru mine zilele treceau fără prea multă glorie, niciun eveniment extraordinar. Munca de birou, într-un loc parcă rupt dintr-un peisaj mort, nu îmi stârnea mare entuziasm.

Rutina apăsătoare, de care oricine ai fi ai dori să ieși din ea, dar nu deții mijloacele necesare sau potrivite de evadare. O evadare în lume, în libertatea mărilor și a aerului.

M-am uitat într-o dimineață la ceas. Era ora opt. Am dat să mă spăl, să mănânc și repede să mă îmbrac pentru a pleca spre veșnicul meu birou. Șefului nu-i prea plac întârzierile. Are și un motiv, mereu este primul din toată firma. Ca de obicei mergeam pe stradă cu capul deasupra norilor și cu mintea în vânt. Am dat iar de chioșc. Brusc am auzit melodia cunoscută a telefonului meu, am dat să răspund.

– Da, vă rog.

– Salut, Daniel. Sunt Florin. Te rog să-mi iei un ziar financiar. Doresc să citesc noutățile de la Bursă.

– Sigur că da domnule, acum sunt la chioșc.

Am salutat respectuos cunoștința mea și am rugat-o să-mi dea ziarul obișnuit.

– Îmi pare rău, dar ultimul exemplar l-a luat domnișoara care tocmai a plecat.

– Care pentru că nu văd pe nimeni?

– Cea cu părul blond închis.

Mi-am luat rămas bun și m-am repezit către prima domnișoară bine, ieșită-n cale. Zăpăcit cum sunt, am lovit-o peste geantă. Speriată, s-a întors către mine.

– Mii de scuze, sunt zăpăcit nu am observat. Vă rog să nu credeți că sunt hoț sau ceva mai rău.

– Nicio problemă, domnule, se mai întâmplă.

– Am o rugăminte mare de tot. Vă rog din suflet să-mi dați mie ziarul luat de la chioșc, nu mai am de unde să cumpăr și șeful meu îl dorește neapărat.

– Și dacă nu vreau, spune femeia cu un zâmbet aruncat pe buze?

– Încă o dată vă implor nu vreau să fiu dat afară, aveți milă vă plătesc de zece ori costul său.

– Nu, mulțumesc, vă dau ziarul nu am nevoie de bani.

– Vai, sunteți un înger, vă rămân dator!

– Nu uitați ce ați spus ultima oară!

Mulțumit, am plecat vesel către firmă. Pe drum mă gândeam, ce femeie de treabă, greu de găsit astfel de oameni. În oraș abia primești un pahar cu apă pe când la țară toată lumea te servește cu o amabilitate aristocratică. Ziua de muncă a fost mai plăcută în ziua aceea. Am povestit la muncă întâmplarea, dar nu m-a crezut nimeni.

Ajuns acasă, m-am gătit de ieșit în oraș. Un gând nu-mi dădea pace. Mi s-a pornit din senin o neliniște interioară, un freamăt în minte. Mă gândeam că sigur este vorba de stres sau de orarul relativ încărcat în ultima vreme. La bere cu băieții nici să mai râd nu aveam chef. M-au întrebat ce am, iar eu le-am răspuns că de vină este jobul solicitant. Nu înțelegeam ce-mi provocase starea aceea. Ajuns înapoi, acasă, nici dușul prelungit nu m-a ajutat să dorm. Așteptam cu nerăbdare zorile.

M-am trezit îndeplinind același ritualuri, comune tuturor oamenilor de dimineață, desigur cu câteva excepții și am plecat. Pe drum mi s-a stârnit o emoție de neexplicat, ritmul inimii îmi bătea accelerat. Mai simt și acum în minte cum tensiunea îmi zbugiunea vena de la tâmplă. Oi fi fost răcit? Se poate, de la atât aer condiționat. Ajuns la chioșc, iar am salutat-o pe doamna de acum binecunoscută mie și am cumpărat același ziar. Am stat de taifas câteva minute. Vorbeam despre ultimele

noutăți în politică, dar și din economie, doamna fiind o femeie deși simplă, foarte bine informată. Un glas de lângă mine m-a făcut să tresar:

– Ai venit să îți plătești datoria?

– Eu, da sigur... eu acum luam... ziar... vorbeam... datoria... ah ... da cred...

– De ce ești așa de emoționat? Un zâmbet irezistibil se înfripa țațoș pe buzele ei.

– Cred că nu am dormit suficient de bine.

– Bine așa o fi. Carmen îmi pare bine. Tu?

– Daniel și mie îmi face mare plăcere.

Doamna de la chioșc și-a aprins o țigară și mi-a spus:

– Vedeți, dacă veniți să cumpărați ziarul de la mine. Acest loc este plin de surprize.

Am zâmbit pierdut și m-am uitat la ea, la Carmen. O blondă cu părul închis spre cafeniu, niște ochi mari căprui și un corp bine proporționat, athletic. A făcut un sport sau poate face. Mi-am luat inima în dinți și am întrebat-o:

– Cum aș putea să-mi achit datoria?

– Tu ce crezi?

– Hai în oraș la o cafea?

– De acord.

– Eu acum mă duc la serviciu, ies pe la patru mă întorc acasă. Ne vedem azi pe la opt, aici în fața chioșcului?

– Sigur, azi la opt să fii aici, nu întârzia.

– Promit solemn.

Ne-am despărțit, nu înainte de a sări să o sărut pe obraz. Am fost mai liniștit mai relaxat, la serviciu toate mi-au mers strună, pot spune că în aceea zi șeful meu a fost uimit de voiciunea mea.

Oarele zboară când faci un lucru, dar sunt de a dreptul inexistente când te gândești la o întâlnire plănuită. Eram, pot spune, fascinat de Carmen. Nu știam nimic despre ea sau viața ei. Și poate asta mă provoca. Ochii ei mi se păreau cunoscuți, poate erau ochii unei iubiri adolescente, pe care omul nu-i poate uita toată viața sau pur și simplu doi ochi care m-au cucerit.

Ajuns acasă de la muncă, într-o viteză nebună, am mâncat puțin și apoi m-am pus în pat, cu o teamă nebună, să nu mă fure somnul prea tare. Somnul pe care l-am avut cred că a fost mai iepuresc decât dacă eram pe front în toiul unei mari bătălii.

M-am trezit cu speranța pe care un om o are înainte de a face un lucru pe care îl consideră de căpătâi. Ceilalți nu pot înțelege ce se petrece în inima unui om care dorește să iubească o dată în viață serios.

În jurul chioșcului orașul era amortiț, sub noxele amețitoare, singurul produs al motoarelor, această culme a inteligenței umane. Lumina era diafană, aproape inexistentă, iar eu aveam o inimă cât tot pieptul. Va veni? Dacă da, cum va fi îmbrăcată? cum va zâmbi?

A venit. Aceea seară a fost un moment care se poate întâmpla într-o viață o singură dată și sincer să fiu cred că a fost premeditat totul de soartă. Fără să realizez am vorbit ca și cum ne știam din alte vremuri și am fi avut aceleași idei, ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat. Acum avem deja doi copii, parcă nu a trecut atât de mult...

Ieri am trecut pe lângă chioșc. A mai rămas din el o bară ruginită de fier, un aer de mister al locului, pe care nu mai eu și ea îl știam. Toată omenirea care va trece pe acolo nu va cunoaște niciodată acel mister cu gust de iubire. M-am uitat atent la loc,

privirea mi-a sărit în dreapta. Am văzut un gazon neîngrijit, dar ce minune, pe el un trandafir de un roșu greu de descris, un carmin violent care te face să vibrezi. Am sărit gărdulețul mic, de m-am împiedicat de ceva, un ziar aruncat la întâmplare. Primul rând sărit în ochi era despre întoarcerea în timp. Mi-am dat seama că acel chioșc, cu aceea doamnă, probabil amintire azi, este opera unui timp care a fraternizat cu mine și m-a scos din ignoranța în care eram. Am fost salvat de o buclă fericită a timpului. Am aflat târziu că peste numai două zile Carmen trebuia să plece în străinătate, nu a mai plecat din cauza unui angajat de la compania de bilete care a încurcat câteva cifre într-un dosar care acum este o arhivă.

Oare câte astfel de erori care zac în neștiință și în uitare au pecetluit soarta unor oameni dacă nu și a omenirii?

Stația

Unele momente din viață sunt atât de importante încât le uităm semnificația. Un om nu poate supraviețui în jungla urbană fără cunoașterea exactă a caracteristicilor ei, cum ar fi aglomerația stațiilor de autobuz, îmbulzeala frecventă și nervii întinși la maximum.

Într-un mare oraș ai o viață aparent liniștită, de fapt mari posibilități nu ai, nu poți umbla unde vrei, cum vrei la orice oră îți trece prin cap. Libertatea pe care *viața la țară* ți-o oferă este nemărginită. Mulți se plâng de lipsa condițiilor bune de trai, dar nu le poți avea pe toate, nici măcare regii nu le-au avut pe toate, darmito un orășean.

Victor este un om simplu care locuiește într-un oraș mare plin de zgomot. Virtutea lui e că e singurul împotriva urbanității. Urbanitatea i se pare un lucru greu înțeles. Suspini și acum după satul mic, matriarhal, unde căruța trecând în goană este un abuz, iar o mașină zgomotoasă un lucru de neiertat. Constituția solidă, tipică unui locuitor din provincie, îl ajută să treacă cu ușurință peste chinul orașului. Nu merge cu metroul, nu se deplasează cu autobuzul, decât foarte rar, nici cu mașina. Este, putem spune, printre ultimii mohicani ai mersului pe jos,

la nivel de performanță. Poate parcurge lejer câțiva kilometri pe jos fără să se plângă de felurite dureri.

Stațiile sunt mici adunări de oameni, unde poți vorbi de la orarul mașinii la politică, istorie, uneori și filosofie. Este un fel de „colț“ al uliței. Discuțiile din stații sunt provocate și de întârzierea mașinilor, justificată sau nu, această întârziere deranjează pe mulți. Lui Victor îi displace graba, i se pare o ineptie să alergi după o mașină.

- Ce alergi de îți rupi gâtul! Va veni alta.
- Întârzii, timpul este prețios.
- Serios, mai prețios ca sănătatea sau însăși viața?

Alaltăieri l-am văzut pe unul împiedicându-se și intrând sub autobuz. Noroc că l-au salvat alții. Da ce sunteți așa fără vlagă? Nu puteți merge pe jos nici un kilometru? De asta muriți la nici șaiszeci de ani.

Se ceartă mereu cu vărul lui care a trăit toată viața în orașul acesta mare și nervos. Stațiile de tramvai i se par mai calme, poate că lumea este prinsă între refugiu și șosea. Pericolul fiind mai mare omul devine mai blând. Ciudată rasă este aceasta a omului urban.

Victor s-a mutat în oraș de dragul copiilor pentru a urma facultatea. După el ar fi stat toată viața într-un sat liniștit cum este al lui.

Acolo calmul este prezent în orice situație, mai sunt și tulburări, dar provocate doar de excesul din ce în ce mai frecvent de alcool. Oricum nu se ducea la birt sau la alte șezători unde stai și bei până uiți de tine.

A avut multe întâmplări în oraș. A fost la un pas să se încalce cu cineva, deși are un calm enervant. Într-o zi, se plimba pe

bulevard. A văzut un chioșc de ziare. S-a oprit și a examinat în liniște toate noile apariții. Cineva l-a strigat la un moment dat:

– Haide, domnule mai repede, nu știi să citești?

– Pardon, n-am auzit eu bine. Dar ce este cu tonul ăsta?

– Mă grăbesc să prind autobuzul, vine acum în cinci minute.

– Și, mă rog, unde mi te grăbești așa? Ai ceva important de făcut?

– Nu am timp de explicații. Dă-te la o parte să-mi iau ziarul!

Victor s-a dat elegant la o parte din fața celui plin de nervi. Cel care a țipat a alergat într-un suflet către stația de autobuz, dar autobuzul cu pricina s-a retras la depou. De la chioșc auzi un râs sănătos, era Victor care nu mai putea de atâta râs.

– Vezi, tu omule, graba strică treaba. Iar unde nu-i cap vai de picioare.

O întâmplare hazlie s-a petrecut în urmă cu ceva săptămâni. Era o zi extrem de urâtă, ploaie și noroi și după cum știm, din păcate, salubritatea orașului mare lasă de dorit. Victor s-a oprit în stație să se adăpostească de ploaie. Avea un ziar în mână, fiind pasionat de sport citește tot ce prinde sau ceva legat de acest subiect în orice ziar. Autobuzul a sosit cu greu. Deodată țipete, chiar răgete.

– Dă-te la o parte. Vreau să urc!

– Jos nu avem loc.

– Asta e culmea nesimțirii, de ce mă împingeți?

Imaginea i se păru grotescă, o mare de oameni împingându-se să urce în autobuz. Unii cu mâinile, alții cu coatele, cu gențile, cu umbrelele își făceau loc. Din depărtare se vedea un al doilea autobuz. Lumea nu se lăsa. Șoferul enervat a pus în

mișcare căruța urbană, după expresia lui Victor. O parte dintre cei agățați de uși au căzut în bălțile din stație, alții au scăpat umbrelele, geanta unei doamne nu se știa cum a rămas agățată de-o cracă. Victor râdea copios.

Celălalt autobuz s-a oprit aproape de oamenii plini de noroi, uzi, care se suie mulțumiți.

– Aoleu, zău că a înnebunit lumea. Să te bați pentru o mașină care știi că mai vine de câteva ori pe zi. Ori nu gândesc eu normal, ori toată lumea este importantă aici în oraș și fiecare are o problemă ce nu suferă amânare.

Asemenea altora, Victor judeca lumea, dar altfel.

Viața nu știi unde te duce, te poate surprinde.

Într-una din zile, obosit a ajuns acasă, fiind oprit de-un vecin.

– Salut, Nenea Victore, am primit o scrisoare, dar nu înțeleg nimic.

– De ce? Ce are așa deosebit?

– Este într-o limbă pe care nu o cunosc, e străină. Cred că e de undeva de prin Franța sau de la nemți. Mai ciudat este că are adresa ta pe ea.

– Da? ia dă-o încoa sa vedem noi de la cine este. Copii mei știu bine engleza, franceza. Eu mai am habar decât de puțină rusă.

– Poffim și povestește-mi și mie.

Plecă vesel acasă, îi spuse soției de scrisoare, ea mirată se închină.

– Cum de ajuns scrisoare asta la noi, este pentru altcineva sau pentru copii.

– Uite-l pe Tudor, el ne poate traduce.

Tudor este băiatul cel mare, e arhitect, un om capabil, muncitor. Nu-i pe placul tatălui său, pentru că nu-și mai iubește așa de mult țara, ci orașul. Nu îl putea înțelege ce tot butonează la mașina aceea ridicolă cu ecran color, la calculatorul acela. Parcă este numai pentru calculat, dar el stă mult timp pe el, ascultă muzică. Ce este asta? O magie modernă poate.

Tudor citea și căsca ochii mirat. S-a uitat la tătăl său și i-a zâmbit ștregărește.

– Ce tot rânjești la mine, zi ce scrie în foaia asta!

– Este o ofertă pe care ai primit-o din Anglia. Ești invitat să lucrezi la Liverpool un an.

– Eu? fugi de aici cu glumele. De unde până unde să primesc eu oferte, stai nițel, așa.

Un gând i-a străfulgerat mintea. Unul dintre colegi i-a spus că o să plece mulți din firmă afară la muncă, deja au venit ofertele. Patronul le-a spus că o să-i anunțe luni. O fi și el printre ei. Un important amănunt, meseria lui Victor de bază era cea de tapițer. Dar cu timpul, precum mulți oameni după Revoluție, s-a reprofilat, a lucrat la Brașov la uzina Tractorul, o stea a industriei comuniste, la Miercurea Ciuc pe șantier. Un an a trecut și pe la o carieră de piatră, acolo a prins această vitalitate extraordinară. Ultima lui meserie a fost cea de tăietor de lemne la Bușteni, fiind promovat apoi ca șef de echipă la fabrică. În București a venit când copiii i-au început facultatea. S-a mutat de dragul lor. Acum este la o firmă de avocatură, electrician, o meserie ușoară, după părerea lui, fără mult efort. De fapt este *băiatul bun la toate* la o firmă de avocatură, instalator, zugrav, uneori paznic.

În scrisoare era o invitație pentru el de a lucra ca electrician pentru o firmă din Anglia, având posibilitatea să se mute cu tot cu familie. Încântat a coborât să bea o bere la barul din colțul blocului, cu vechi amici.

Îngrijorată, soția i-a spus a doua zi la micul dejun:

– Tu chiar crezi în această ofertă? Mie una mi se pare un risc mult prea mare. Plus că nu știm limba engleză.

– Păi ne apucăm învățăm și plecăm și noi afară, să avem o viață mai bună. Nu s-au cărat atâția români și nu au avut succes?

– Cred că șeful tău se folosește de noi. Și mai cred că totul e o vrăjeală ieftină, toată această ofertă este de fapt o minciună scornită de el.

– Prostii de femeie fricoasă. Din cauza voastră stă omul pe loc, când vă opriți, acolo rămâneți. Ce să mă fac cu tine fricoaso? Cât m-am rugat de tine să venim în capitală pentru copii. De acum gata nu te mai ascult, vrei să vii bine, nu iarăși bine.

– Bărbate eu nu am o presimțire bună. Îmi vin gânduri negre prin minte.

– Hai, te rog, calmează-te și acum hai să mergem să ne plimbăm!

Optimismul lui Victor s-a văzut tot sfârșitul săptămânii. Duminică după biserică i-a luat pe toți la o plimbare prin parc. De mult familia nu a mai fost așa unită. Le-a promis tuturor că luni o să se intereseze de aceste oferte, de abia aștepta să plece.

Sfârșitul săptămânii zbura, timpul are o viteză demnă de invidiat în momente de speranță. Timpul cotidian vitezoman ar putea depăși cu mult timpul clasic al petrecilor de odinioară. O seară la bal sau la noua discotecă trecea cu o viteză

amăgitoare pentru participanți, acum timpul este de o viteză uluitoare. Atât de uluit rămâi încât nu realizezi, un paradox sau un trist adevăr. Cu astfel de gânduri în minte, Victor a pus capul pe pernă duminică seară. Soția a fost îngrijorată toată ziua. Avusese niște presimțiri sumbre. Când lua scrisoarea cu oferta în mână, brusc o apucau amețelile și frisoanele.

Victor nu băga în seamă aceste „prostii“. Se întâmplă rar ca un bărbat din ziua noastră să mai creadă în semne date de un-deva de cineva. Vechile superstiții sunt acum înlocuite cu altele noi, gen: dacă nu mă închin nu câștigă echipa mea de fotbal favorită sau pierde meciul de box un mare talent în ale boxului. La femei superstițiile sunt mai prezente decât la oricine.

Extrem de vesel, Victor s-a îmbrăcat rapid de dimineață. Când sorbea din cafeaua obișnuită, ca niciodată a dat drumul la maxim muzica de pe un post comercial.

– Victor, te rog, întreabă-l pe domnul Anghelescu despre această ofertă, nu cred că e posibil.

– Da, da, m-ai tâmpit cu frica asta, ce dacă plecăm și noi să vedem lumea? Aoleu, dar când începi nu te mai oprești din cobit. Așa sunt femeile fără judecată.

– Nu te supăra dar simt că ăsta cu plecatul nu e un lucru bun.

– Bine am să mă lămuresc astăzi.

S-a îmbrăcat nervos și a ieșit trântind ușa. Bolborosind s-a îndreptat spre bulevard. Pe drum un zdrențaros i-a tăiat calea.

– Boerule, dă și mie ceva bani, să traiască neamu' tău cel mare!

– Da' ce nu ai mâini? Treci și muncește, ce stai ca javra și întinzi mâna! Numai de asta sunteți buni.

Pleava societății urbane are categorii bine stabilite. Cerșetori simpli, cerșetori cu handicap fizic normal sau sever adică surzi, muți, ciungi, orbi, epileptici, fără degete, cu capul plin de diverse bube, cu infecții ce arată dizgrațios, dar produc milă mare. Alții cu handicapul mental normal sau sever, ce se cred a fi poeți de stradă, prezicători urbani, bestii urbane care urlă și scuipă, sunt cei mai gălăgioși. Altă categorie este formată din cei săraci decăzuți moral, bețivii, drogații, aurolacii. Cea mai nevinovată categorie este cea a copiilor canalelor, a gunoaielor umane și a bătrânilor care nu au minimul necesar. Poate categoria cea mai dramatică și nu foarte studiată sunt săracii învățați, foști profesori, scriitori ce nu au avut șanse.

Victor îi privea în special pe cei în putere cu dispreț. Ar putea curăța străzile pline de gunoaie, tăia crengile uscate de la copaci, mătura șoseaua noaptea. Ar fi cea mai ieftină *companie* de salubritate a orașului mare și afundat în gunoi.

Ajuns la serviciu s-a așezat la micul său birou citind niște hârtii. Un coleg s-a apropiat de el grăbit:

- Hai că a venit șeful să ne comunice ceva!
- Ce vrea să ne spună așa de dimineață?
- Știi cu ofertele din afară.
- Hai la stăpânire atunci, râde Victor.

Biroul șefului firmei era la două etaje mai sus de cel al lui Victor, o cameră mare spațioasă, mobilată puțin ostentativ. Avea o mare încărcătură de tablouri amestecate cu icoane, iar pe masa de lucru zăceau nefolosite câteva stilouri poleite cu argint sau aur. Aceste detalii i se păreau lui Victor pură îngâmfare, opulența unui om ce nu conduce o companie așa mare era ostentativă. Cu cât acumulezi bani cu atât dorești mai mult, e un drog legal

acceptat și chiar încurajat. Când nu ai afaceri de succes intri într-un crunt sevrăj datorat lipsei stimulentului, sufletescul ban.

– Ofertele pe care le-am primit sunt foarte bune, vă sfătuiesc să plecați acolo cât mai repede.

– Dar noi nu știm exact unde, cum, de ce și mai ales cu cine?

– Ioane ai primit o scrisoare care cred că lămurește multe. Ce spui?

– Așa este șefule.

– Mă scuzați dar eu am câteva întrebări. Una dintre ele: de ce trebuie să plecăm când noi nu știm nici măcar limba? A doua: de unde până unde au auzit aștia de noi?

– Victor, eu am mulți prieteni în Anglia. Le-am spus că am niște meseriași de primă clasă, eu v-am recomandat. De ce am făcut-o? Pentru că și eu plec peste câțva timp acolo și am nevoie de oameni pregătiți care să lucreze o perioadă, ca apoi să mă ajute să dezvolt un bussiness în domeniul construcțiilor de apartamente. Cu limba nu vă faceți probleme veți avea un translator dat de noi, iar acolo veți beneficia de cursuri gratuite de limba engleză.

– Șefule dar de ce plecăm așa mulți? Unde vom sta? Când vom pleca?

– Ce interesat ești. Plecați mulți pentru că firma la care plecați este a treia din Marea Britanie în domeniul construcțiilor. Veți locui în niște apartamente oferite de ei, la care veți plăti o chirie, din a doua lună de muncă. Cu plecatul este o problemă, miercuri vă așteaptă în Anglia.

– Cum așa repede, dar eu nu am pașaport. Bănuiesc că nici Nelu nu are.

– Aoleu dar voi pe ce lume trăiți? acum suntem în Europa și puteți pleca cu buletinul. Nu mai aveți nevoie de el, dar dacă insistați vă facem noi cât sunteți acolo. Plus că pe lângă locuință și salariu mai aveți și o diurnă săptămânală de o sută de lire sterline. Cred că vă convine ce v-am comunicat.

– Șefule, eu sunt foarte fericit, spune Ioan grăbit.

– Nici eu nu plâng dar nu dau nici nu dau pe afară de veselie, am o familie. Nu le pot spune, știți în două zile sunt în Anglia.

– De ce nu? este spre binele lor și al tău. Le explici situația, te vei întoarce acasă la două luni, iar când te aranjezi acolo poți să îi iei cu tine. Nu au plecat atâția români în Spania, Italia, Franța chiar și Israel, la muncă? Nu fi fricos, cine nu riscă nu câștigă. Acolo vei câștiga într-un an cât iei aici în trei ani. O să fiu și eu acolo cu voi, o să lucrezi la firma mea.

– Dar când veniți și dumneavoastră?

– Eu estimez că într-un an lichidez aici toate afacerile, cu banii pe care îi obțin vin și eu. Acolo am doi veri, copiii vor studia acolo. E o viață mai bună, un grad de civilizație mai ridicat. Nu vă mai frângeți mâinile, luați-vă inima în dinți și plecați!

Victor a ieșit din birou mai mult supărat decât mulțumit. Cine este el să mă sfătuiască pe mine ce să fac. Și mai ales să-mi spună când să plec? Eu toată viața am fost un om liber. Mergând apăsător s-a dus glonț către scări, un glas l-a oprit.

– Hai du-te acasă și pregătește-te, miercuri ne plimbăm prin Anglia.

Se uită în spate, era Petre, un subinginer vesel și mereu pus pe șotii. Îi zâmbi și se duse în micul său birou. Acum singurul lucru pe care îl putea calma este o cafea bună sau o gogoasă.

După program, care a fost mult mai lejer decât de obicei, a plecat ca de obicei pe jos către casă. Dar ca să se lămurească s-a hotărât să lungească drumul. Luminat puțin, orașul ăsta mare părea un monstru tăcut cu mii de ochi ce te privesc. Lumina lunii îi dădu senzația de oraș romantic, uitat de lume, un aer de boemitate și de calm se iți. Străzile mici, strâmte se intersectau cu bulevarde mari, zgomotoase și pline de agitație. Dar nu de agitația oamenilor, ci de agitația motoarelor îi era lui greață. Cum să nu fie toți nervoși când zilnic ești bombardat de claxoane, motoare urlând, urlete și tot vacarmul ce îl poate oferi un oraș. Acest circ urban îl săcâia pe calmul Victor, se gândea să plece sau nu, dacă pleacă unde pleacă și mai ales pentru ce pleacă. Cu mâinile împreunate s-a gândit îndelung, cum ar fi prin Anglia. De ce să nu plece, ce câștigă dacă rămâne?

A doua zi și-a luat liber pentru a-și face bagajele. Le-a terminat rapid, ordinea fiind o rațiune de a fi pentru el. O problemă ar fi cum ajunge la aeroport. S-a dus la un vecin să-l întrebe. Acesta i-a spus în grabă că există de la ei un autouz 455. L-a văzut pe domnul Vasilescu, administratorul, omul care știa tot în bloc.

– Bună ziua, mâine vreau să ajung și eu la aeroport, am avion. Cum plec, cu ce autobuz?

– Simplu. Iei din fața blocului 233 și apoi schimbi la Piața Mare cu mașina 821, singura către aeroport. Te duce în maxim treizeci de minute. Nu uita, în fața pieței există un chioșc. Să-ți iei cartele magnetice speciale, nu costă mult.

– Vă mulțumesc mult.

Bucuros s-a întors în casă, și-a aranjat tot prin cameră. La un moment dat a sunat unul dintre colegi, să-i dea întâlnire la

ora 10.00 la aeroport. Avionul decola la 13.00. Soția lui era singura îngrijorată. Toată ziua l-a asaltat cu întrebări de genul ce face el acolo? Unde stă el? Ce mănâncă?

– Draga mea, înțelege că nu mă duc la moarte sau la închisoare. Merg într-o țară frumoasă, bogată, unde am să muncesc și o câștig mai mult pentru familia noastră. Plec pentru tine și copiii noștri, nu pentru mine.

Cu astfel de discuții a trecut ziua de marți. A doua zi, Victor era în picioare din zori, s-a relaxat cu o cafea. Și-a cumpărat din fața blocului mai multe ziare și plecă. În stație destul de puțină lume, a luat autobuzul, ca să fie singur că ajunge, nu că ar fi înnebuit după acest mijloc de transport. În mijlocul de transport în comun se uita mai mult pe geam, a văzut altfel orașul, mai puțin cenușiu, cu mici pete de culoare, reprezentate de magazine, bănci sau hoteluri. A ajuns repede la Piață, acolo stația era plină. Cam devreme. Ora nouă și ceva, avea timp. S-a plimbat puțin prin piață. La ora zece s-a dus în stație. Acolo a aflat că mai multe autobuze mergeau către gară sau către centură. A așteptat. După douăzeci de minute a văzut de două ori autobuzul 820. Unde o fi cel care îi trebuia? Probabil că sunt puține pe traseu sau o fi aglomerat. Călătorii se înghesuiau la fiecare mașină provocându-i amuzamentul. Când s-o schimba acest oraș veșnic nervos și neliniștit? Minutele treceau. A trecut de ora unsprezece. S-a impacientat puțin. Întrebă o doamnă mai în vârstă:

– Mă scuzați, nu trebuia până acum să vină și 821?

– Da pentru aeroport, poate are întârzieri, lăsați că va veni, sunt puține mașini pe traseu.

S-a mai liniștit. A dat să citească ziarul. Timpul, un dușman de neînving al omului, trecea și se apropia de ora 12.00. Era în

pericol să piardă avionul. Întrebă la casa de bilete. Cum de nu s-o fi gândit mai devreme...?

– Mă scuzați 821 pentru aeroport?

– Cursa a fost desființată luna trecută, noul autobuz este 820.

– Mulțumesc, nervos se repede în stație. Vine și mașina. Se urcă dar pe traseu este blocaj. Un accident... a pierdut avionul.

Ce indolent sunt nu m-am gândit să întreb, acum am ratat șansa vieții mele cred că nevastă-mea a cobit. Nu se poate, nu am pic de minte. Ajuns la aeroport la ora unu fără cinci, mult prea târziu, avionul era deja pregătit pentru decolare.

S-a întors acasă nervos și i-a spus soției.

– Am pierdut avionul din cauza unui autobuz care s-a desființat și a unei stații amărâte. Am stat acolo două ore, în loc să întreb la bilete. Plus un accident. Sper să mă scuze șeful.

– Victor, unele lucruri se întâmplă în viață, cu un scop anume.

– Nu cred, aici a fost prostia mea, mă duceam și eu în Anglia, munceam într-un loc mai bun.

– Nicăeri nu e mai bine ca acasă. O să vezi, cine a spus a avut înțelepciune.

După acest incident la serviciu șeful s-a supărat pe el. A continuat să lucreze tot acolo. Peste o lună află de la bunul să amic Petre, subinginerul, că cei care s-au dus acolo au fost toți arestați, deoarece aveau pașapoarte false și lucrau la negru. Șeful lor a fugit în Brazilia iar ceilalți au fost arestați. Le promisese că vor lucra având carte de muncă, dar le-a dat un act fals. Un pașaport fals, iar firma la care munceau, lucrul cel mai grav, era o interfață a unei firme din Afganistan cu legături cu traficul

de armament și chiar cu opiu. Uluit, Victor l-a întrebat de unde știe. Petre i-a răspuns că ieri seară la știri a fost prezentat pe larg cazul lor

împreună cu alte cazuri de păcălire a oamenilor din alte țări, Italia, Spania.

După aflarea veștii a plecat urgent acasă. Și-a sărutat îndelung soția, cum nu o mai făcuse. I-a promis că de acum încolo o va asculta. Va fi îngerul lui păzitor.

Iată cum o simplă stație de autobuz îți poate salva libertatea uneori chiar și viața.

Uitarea maestrului

Omagiu lui Gabriel García Marquez

Stiloul îi căzu asurzitor pe coala de hârtie. Cerneala fu o urmă indescifrabilă de cuvinte, gânduri și sentimente. Se uită la străina coală albă mângălită și își imaginează un dicționar care să-l ajute să descifreze ce scrie acolo. Privi către fereastra ce deschide orașul. Marele oraș este amuțit, nimic nu se mai mișcă. Oamenii nu mai merg, mașinile nu mai circulă, clădirile nu mai au lumină. O tăcere abisală, o uitare profețită. Ciudata liniște e acompaniată de un sentiment de serenitate, de pace. Nu-i e frică de tăcere, ci de ce nu a putut să scrie.

– Dragul meu, închide fereastra, o să răcești!

Acest glas l-a trezit din obișnuita lui liniște, din contempla-rea cu sens a lucrurilor fără sens. Nici nu a simțit frigul, parcă venea din altă lume. Se gândea, conform mărturisilor, la orașul despre care a scris. Un loc unde suveran era timpul speranței și al iluziilor. A uitat amintirile, gândurile legate de acel oraș. A uitat tot. Nici nu mai știe dacă a fost un oraș sau un sat.

– Draga mea, cum se numea orașul meu?

– Acel oraș există și nu este al tău este al lumii.

– Nu este adevărat, eu am scris despre el, eu l-am inventat este orașul meu.

– Dragul meu, orașul acela este o Romă fără liniște, este un vis al unui Bizanț.

– Înțeleg, am creat un oraș nemuritor, plin de măreție.

– Da, iubitul meu, plin de o ciudată măreție.

– Adică?

– Păi, este un oraș în care toți se ghidează după legi exacte. Universul cotidian este guvernat de haos, iar tu îl ordonezi. Este ca o istorie nepovestită.

– Exact asta scriam acum, *Istории nepovestite* și *neauzite*.

Se uită în jos pe hârtie și vede câteva linii și mâzgălituri. Scrisul său e ca un desen de Picasso, acel revoluționar al artei, un maestru al desenului, născut într-o lume ce a uitat să dea viață. Un creator fecund, din supa primordială, el a deschis lumea *timpului regăsit*. Se ridică greoi de la masă, se uită pe fereastră și vede turnul înalt luminat din oraș și i se pare Farul din Alexandria.

– Iubirea mea, uite suntem în orașul marelui Alexandru.

– Scumpul meu, acela este un hotel, un hotel mare, Intercontinental.

– Nu cred, știi de ce nu vezi farul?

– Spune-mi tu!

– Pentru că nu ai inventat lumi, orașe și universuri.

– Hai să ne culcăm..., ce spui?

Se întoarce greu către femeie și îi întinde mâinile șoptind:

– Eva mea, Beatrice a mea, Laura mea.

– Hai, dragule, să mergem să te odihnești.

Cu pași greoi se îndreaptă spre pat, se așează obosit și mormăie ceva. Somnul îl apucă imediat, visul a pus stăpânirea pe mintea abisală a maestrului.

A doua zi de dimineață soneria îl trezește brusc, întoarce ochii către ușa de la cameră și ca prin vis o vede pe soția sa venind către el de mână cu un tânăr.

– Dragule, avem vizitatori.

– Maestre, sunt deosebit de încântat să vă salut.

Maestrul lasă capul în jos și se uită în gol. Ochii îi căzură pe foaia de scris.

– Am fondat lumi și acum nu pot să mă ridic din pat. Ce este și cu soarta asta.

Sunt doborât de visare, cred că lumea mea s-a năruit peste mine, copleșindu-mă. Sunt pierdut în proiectele mele și nu mai găsesc calea să ajung la lume.

– Dragule, a venit un ucenic de al tău să te cunoască. Trebuia să sosească de ieri la noi, dar am fost la spital.

– Vino, fiule, la un maestru ce nu mai este!

– Maestre, aș dori să-mi împărtășești un secret din arta dumneavoastră! Sunteți un creator titanic și vreau să notez tot ce spuneți.

– Ia o foaie de pe biroul meu și scrie: *Am fondat un oraș plin de viață cu oameni de seamă și cu fapte pline de mister. Un oraș în care totul era condus de o nescrisă lege a timpului. Legea spune că orice faptă este răsplătită și că orice om este predestinat în gândurile sale. Nu există pas sau șoaptă pe care omul le face să nu aibă o noimă. Casele aveau o regulă a construcției, mașinile mergeau într-un anumit sens, totul avea o logică bine stabilită. Deodată un eveniment a schimbat cursul orașului, după această întâmplare*

orașul a devenit un loc nesigur, plin de incertitudini și de o violență nemaîntâlnită. Oamenii nu se mai respectau, cuplurile nu se mai iubeau, trădările pluteau ca aerul, iar sufletele se scoteau la mezat. Totul compunea o inversare ciudată a timpului. Brusc timpul s-a oprit și orașul a intrat în eternitatea cotidiană din care nu va ieși niciodată. Drumul spre istorie și spre viitor s-a închis aceluși oraș.

– Maestre acesta este un paragraf din *Povestea orașului*. Știu tot orașul...

– Nu știi nimic. Acel oraș nu mai există. Nici nu știi cum se cheamă sau dacă a avut vreun nume odată.

Ucenicul se uită cu ochi triști la maestru, acesta se întoarce cu privirea către soția sa și îi ceru apă. Revigorat, maestrul declamă.

– Tinere, trebuie să dai naștere vieții! Așa cum apa dă naștere tuturor ființelor de pe acest pământ. Suntem apă și apă rămânem.

– Te rog frumos să ne scuzi, dar maestrul trebuie să se odihnească, este bolnav și bătrân.

– Am înțeles doamnă, vă mulțumesc că mi-ați dat privilegiul să vorbesc cu marele maestru.

Maestru se afundă în fotoliu bolborosind niște fraze greu de înțeles. Privirea îi căzu pe biroul unde a trudit o viață. Adormi profund, cu gândurile în altă dimensiune. Soția îl privi îndelung și îl înveli.

Orașul vuia în jurul acestei case pline de creație. Marele oraș uita originea sa. Cel care i-a dat naștere, prin poveștile sale, este cufundat într-un adânc somn al uitării. Orașul l-a uitat pe maestru deoarece s-a mărit, a evoluat. Un filosof german spunea că atunci când orașul crește, cultura devine mare. Evoluția

orașului făcut celebru de stiloul maestrului a îngropat măreția operei nemuritoare. Timpul nu a mai avut răbdare să se lupte cu acest gigant și l-a dat pradă uitării. Cumplita boală a uitării nu i-a șters din memorie ultima dorință, o ultimă scrisoare către oraș. Citirea acestei scrisori trebuie făcută după moartea maestrului. Un creator se stinge sub apăsarea operei sale. O operă nu se stinge niciodată. Maestrul moare, dar opera rămâne. Sutele de oameni ce trec nepăsători pe lângă casa galbenă sunt o mărturie a dezvoltării orașului. Originea acestui oraș și măreția lui sunt opera acestui maestru care stă într-un fotoliu mare de catifea roșu. La centenar, maestrul privește calm lumea din jurul său, un calm olimpien, din cauză că știe că lumea din jur este creația lui. Nu o distruge pentru că nu vrea, dar ea îl uită pe el, pentru că așa a hotărât stăpânul tuturor, timpul. Într-o scriere de demult spunea că timpul este un joc al morții și al vieții pe care fiecare dintre noi îl jucăm mereu. Premiile și diplomele pălesc în judecata valorii celui mai mare creator al orașului de lângă întinsa câmpie. Bindecuvântarea sa este uitarea. Scutit de veșnica lingușeală a acelor care nu pot realiza că un om de valoare nu este interesat de vorbe dulci ca mierea, ci de limbi tăioase ca sabia, s-a izolat în templul scrierilor sale.

– Dragul meu ai adormit?

– Nu draga mea, am notat idei. Nu te uita mirată. În vis am scris istoria trăită și nepovestită a unui nebun ce a uitat viața simplă. Nebunia i-a cuprins mintea, dar a fost salvat de uitare. Cufundarea minții în întuneric îi permite să se separe mai ușor de lumea aceasta. *Căci mort fiind pentru această lume va fi viu pentru cealaltă.*

– Ți-am făcut un ceai, te rog să-l bei.

– Știi de ce te iubesc? Pentru că tu ești altarul la care am venit să mă închin mereu și să-mi plâng de milă. Tu ai fost unica mea religie și singura mea apostazie.

Ți-am scris o poezie pe care o țin la mine în halat.

– Dragul meu îți mulțumesc, dar știi ce ți-au recomandat doctorii, multă odihnă.

– O să am destulă pe lumea cealaltă. Maestrul scoate o hârtie mototolită și citește cu glas de bariton:

*Suntem draga mea o dâră de fință,
suntem o iubire ce a uitat cerul,
suntem un univers al nostru.*

*Te iubesc ca să nu uit că trăiesc,
ești altarul ofrandelor mele
ești apa primordială ce mi-a dat naștere.*

*Într-un timp te voi iubi mai mult ca azi
Și mai puțin ca mâine.
Te iubesc pentru că existi.*

– Este minunat, dragul meu, îți mulțumesc. Te iubesc ca-n prima zi.

– Eu îți mulțumesc că nu m-ai părăsit și nu m-ai lăsat pradă întunericului.

Seara se lasă ușor peste oraș. Vacarmul se curmă brusc și stele devin lumânări ce luminează cerul. Marele oraș nervos se transformă într-o oază de liniște și de calm. Maestrul închide ochii și rostește cu voce tare cuvinte de neînțeles. Blânda lui

soție îl ține de mână. Prin somn repetă cuvântul: scrisoare, scrisoare. Soția îl sărută pe frunte, se liniștește și adoarme profund.

Sonera îl trezește pe maestru din somn. La ușă o delegație din partea primăriei vrea să-i prezinte omagii maestrului. Primarul îmbrăcat într-un costum albastru cu mănuși negre se apropie de maestru și îl mângâie pe mână.

– Nu m-ați uitat de tot, spune maestrul.

– Nu vă vom uita niciodată maestre. Am venit aici ca îți acordăm titlul de cetățean de onoare al orașului.

– Nu doresc titlul! Ați venit la căpătâiul meu să-mi alinați sufletul cu titluri deșarte nu vreau acest titlu. Eu nu fac parte din acest oraș.

– Maestre, dar ați scris o grămadă de opere despre acest oraș. Datorită dumneavoastră suntem cunoscuți în toată lumea.

– Nu vreau un titlu fals. Nu am ce face cu el. Vreau să-mi îndepliniți o ultimă dorință.

– Oricare maestre, vom face tot ce este omenește posibil să o îndeplinim.

– O să vă dau o scrisoare pe care vreau să o publicați în ziarul orașului. Este un ultim mesaj.

– Desigur, maestre, o s-o facem.

– Dacă veți schimba vreun cuvânt, atunci orașul va dispărea pentru totdeauna.

Cutremurați de vorbele maestrului, delegații lasă diplomele pe biroul acestuia și pleacă în grabă. Maestrul îi urmărește cu privirea și un rictus nervos îi apare pe buze.

– Dragul meu, nu trebuia să te porți așa. Au vrut să îți arate prețuirea.

Maestrul tace și lasă ochii în jos. Tăcerea îl va însoți pe maestru mulți ani de acum încolo, nu va mai scoate nici un cuvânt. Singurul lucru pe care îl îngână este scrisoarea. Marele oraș este mare precum o țară, apar noi construcții ce rivalizează cu Turnul Babel, iar la umbra acestora căsuța galbenă adăpostește un titan mut. O tăcerea apăsătoare strivește larma orașului. Soția îl îngrijește pe maestru, îi întinde mâna și o mângâie.

Dimineața soarele intră în camera maestrului și îi luminează biroul, cufundat într-un abis al întunericului. Pe masă, maratorii găsesc o hârtie cu un scris caligrafic:

Dragul meu oraș,

Îți mulțumesc că m-ai adăpostit în toți acești ani. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să trăiesc și să scriu. Datorită ție am ajuns să am faimă, succes și un rol important în societate. Îți mulțumesc că m-ai răsplătit cu o familie numeroasă. Îți mulțumesc că ai avut grijă de noi toți și ne-ai ferit de cataclisme naturale și de incendii. Îți mulțumesc că ai fost izvorul creației mele.

Am o ultimă dorință, cei care vor veni după mine să te respecte la fel de mult. Cine va uita memoria ta și ceea ce am realizat noi împreună va condamna acest oraș la dispariție, la inexistență. Istoria țării mele și a neamului meu se leagă de tine. Cine te va condamna pe tine la uitare va condamna neamul meu la pierire. Pe acela nici o grație divină nu-l va ajuta să scape de cumplitul blestem de neam. Las cu limbă de moarte toată opera mea neamului meu, țării mele și orașului meu. Cine va distruge biblioteca ce va adăposti manuscrisele mele îl va întrece pe Nero. Cine va uita tot ce

*a fost istorie va distruge neamul acesta pe vecie care se va răscula
din morți si va cere dreptate pe acest pământ, dar și la Judecata de
Apoi.*

Al tău simplu cetățean, G.

Obosit de atâta drum opresc mașina pe marginea drumului. Mă uit către stelele care licăresc și în față văd o mulțime de pietre întinse pe câmpia de-un verde ciudat. La picioarele mele, urme de nimic.

Povestiri din altă lume

Anticariatul

Mă plimb pe străzile pline de oameni din București. Mă opresc în fața Universității și privesc statuile vis-a-vis. Statuia ecvestră a lui Mihai Viteazul vorbește de măreția țării iar cele ale lui Spiru Haret și Gheorghe Lazăr părinții școlii românești, de educația neamului. Glorie și măreție, educație și cultură. Un mare popor trebuie să le aibă pe toate. Mă așez pe o scară și mă uit la vânzătorii ambulanzii. Pasiunea lor pentru cărți este ca și cum ai spune că un scriitor este pasionat de oratorie. Totul este comerț. Sunt în stare să vândă cărți vechi, valoroase la prețuri de nimic și noutăți editoriale la sume astronomice. În urmă cu ceva timp am cumpărat câteva cărți în franceză cu 5 lei. Hugo, Rimbaud și Molière costă mai puțin ca o pâine mare. Aceasta este ironica lege a pieții. Răcoarea se lasă ușor peste Bucureștiul înfierbântat de căldura lunii lui Cezar.¹

Mă uit la mașinile care trec. Un șir de furnici ce scoate fum și zgomot. O înghesuială de nedescris. În București ca în marile capitale europene fluxul de mașini este un semn aparent de bunăstare și modernitate. Trebuie menținut că a conduce în București este o provocare la fel de mare cu a conduce în

¹ Iulie

Istanbul. Mă ridic și merg pe lângă scările Universității. Pe jos văd cearceafuri de un alb suspect unde sunt puse în vânzare manuale, reviste, cărți, ceasuri, brelocuri chiar și chei. La ce or fi trebuit chei când nu ai o ușă să o deschizi? În fine legea comerțului. Trec pe lângă marea librărie Mihai Eminescu. În vitrină văd noile titluri. Nu mă interesează literatura contemporană. Sincer să fiu nici la târgurile de carte nu mă duc. Prefer să descopăr o carte, decât să mi-o laude cineva în mod excesiv. Mă opresc lângă librărie și îmi iau o apă. Mă îndrept către Calea Victoriei cea mai renumită stradă a Bucureștiului, un fel de Champs-Élysée, 11 Iunie din Buenos Aires, Rambla din Barcelona. Calea Victoriei este un melanj din toate trei. Este un bulevard intens circulat, sunt multe magazine și găsești și parcuri cum este cel vis-a-vis de sediul Academiei Române.

Calea Victoriei are un destin unic în cultura noastră. Trotuarele ei au fost umblate de marile personalități ale culturii. Eminescu mergea gânditor pe Calea Victoriei, Caragiale pășea alert iar Nichita Stănescu mergea legănat de versuri către diverse terase. Restaurantul Capșa de pe timpuri era locul protipendadei bucureștene, mă refer la cea literar-artistică. Acum elitele culturale merg în restaurante modeste iar domnii cu pretenții culturale la Capșa. Cum le mai inversează timpul pe toate. Mă opresc și mă uit la Cercul Militar Național o clădire monumentală ce ne poartă cu gândul la un București apus de demult. În fața sa fântâna Sărindar răcorește aerul încins din centru.

O iau către Muzeul Național de Istorie cu pași înceți. Nu mă grăbesc am tot timpul să ajung acasă. Văd clădirile vechi împoțonate cu reclame extrem de țipătoare. Culorile închise cu

cele deschis formează un pastel urban greu de imaginat. Acesta este farmecul Bucureștiului. Mă apropii de impunătoare clădire a Casei de Economii și Consemnațiuni, CEC-ul. O instituție asemănătoare cu o bancă. Înainte să ajung aproape de Muzeul de Istorie, văd un indicator alb pe care scrie *Anticariatul nr.3* și o săgeată la stânga. Merg pe străduța de lângă Muzeu, nu-mi îmi aduc aminte numele și găsesc o vitrină plină cu cărți. Din anticariat ieșea un domn.

- Bună seara, aș dori mâine să trec pe la dumneavoastră.
- Sigur cu mare plăcere. Avem o grămadă de cărți.
- Mai exact ce aveți?
- Cărți și istoria lor. O să vedeți mâine.

Neînțelegând salut și mă duc către casă. Mă trântesc în canapea, citesc o poezie de Borges și mă gândesc la orașele sale mitice. Vreau să citesc un roman dar nu știu ce. Joyce trebuie citit cu atenție, Garcia Marquez trebuie citit într-o anumită stare, Dostoievski este prea lung. Până la urmă mă apuc să citesc o carte mică de povestiri scrisă de Adolfo Bioy y Cassares. Nu prea citesc literatură fantastică. Adorm și mă trezesc în miez de noapte cu gândul la anticariatul acela. Mă uit la ceas, ora 2 și eu nu am somn. Să scriu nu am chef. Deschid televizorul și aștept dimineața.

La primă oră plec către anticariat. Caut strada și nu o găsesc. Mă duc la intrare la Muzeul de Istorie. Un gardian surprins mă întreabă:

- Lucrați aici domnule?
- Nu, caut ceva!
- Spuneți...
- Anticariatul numărul 3.

- Care?
- Este aici lângă muzeu, pe strada aceea.
- Nu a fost niciodată un astfel de anticariat.
- Mă scuzați, o zi bună.
- O zi bună.

Mă duc acasă, mă culc enervat. Mă trezesc și mă plimb din nou prin zonă. Nu mai văd nici un indicator. Crezând că am înnebunit pornesc către Bulevardul Unirii. Merg pe malul Dâmboviței când pe un stâlp văd o reclamă *Anticariatul nr.3*. aceeași reclamă.

Mă reped după indicator și văd aceeași vitrină cu cărți. Intru și în interior nimeni, pustiu. Plin de cărți vechi, cu scris chirilic, slavon sau gotic. Mă uit în rafturi cărți vechi. Mă apropiu de o carte cu coperta albastră. Când o deschid cineva mă întreabă:

- Doriți cămașa aceasta?
- Ce? Care? Cum?
- Aceasta albastră cu dungi.

Mă uit în jur și observ un magazin de haine. Ies din el și mă așez pe o bancă pe malul Dâmboviței. Privesc la apa verde și murdară și mă cred nebun. Cum să dispară un magazin de cărți? Dar de ce îmi apare mereu aceeași reclamă. O voce lângă mine se aude

- Cauți ceva?
- Da un anticariat, răspund și mă uit curios la un bărbat între două vârste.
- Poate nu cauți unde trebuie.
- Păi am căutat întreg centrul.
- Mai uită-te.

– Știți că... până să-i răspund bărbatul dispare. În mod clar am înnebunit. Mă duc la magazinul Unirii. Urc la ultimul etaj îmi comand o pizza și mănânc. După ce savurez liniștit mă uit în jur. O mare de oameni, sunete de neînțeles, zgomotul propriu unei cantine. O cantină urbană și modernă. Nu pot pricepe de ce trebuie să mâncam toți aceleași lucruri. Cobor cu liftul exterior. De la ultimul etaj văd panorama centrului Bucureștiului. Când ajung jos văd reclama Anticariatul nr.3. Mă reped și fug din lift dar când mă apropii văd că scrie Beauty Salon. Mă așez dezamăgit pe o bară de la gura de metrou și privesc Veneția de beton. Mii de oameni care se strecoară prin acest beton fără să știe de ce sau încotro. Privesc atent și văd tipologia bucureșteanului, încruntat, cu privirea fixă imobilă, concentrat să rezolve orice la orice oră și oricând. Un individ îmbrăcat în alb se uită la mine atent.

- Ați găsit ce doriți?
- Ce să gălesc ? Caut ceva și nu știu?
- Anticariatul ... manuscrisul.
- Ce vreți să spuneți?

Se îndepărtează ușor și mă lasă cu ochii în soare. Mă reped după el dar se pierde în mulțime. Merg pe jos acasă și dau un telefon.

- Bună David am niște probleme. Cred că am înnebunit.
- Buna ... ce s-a întâmplat?
- Păi văd tot timpul o reclamă cu un anticariat 3 și dispare. Văd vitrina plină de cărți și nu există.

– Ok, vin la tine într-o oră. Te rog să te calmezi bea un ceai și dormi un pic.

Îmi fac un ceai dar nu pot dormi, îl aștept pe David care nu întârzie. David este cunoscător al diverselor forme de energii și expert în psihologie și parapsihologie.

– Bine că ai venit. Nu mai aveam răbdare. Ce grozăvie.

– Am înțeles ideea. Ce ai făcut în urmă cu o săptămână?

– Păi trebuie să-ți spun.

– Da, spune-mi tot.

– Bine m-am plimbat în oraș, am scris ceva, am citit ceva.

– Ce ai citit?

– O mică poveste despre un manuscris pierdut și regăsit peste câțva timp, o povestioară găsită pe net, câteva poezii de ale lui Borges, apoi ceva scris de Kafka.

– Ce ai scris?

– Niște prostii, câteva cronicile literare.

– Ce îți dorești să scrii?

– Un roman halucinant despre mister, vise, gnoză și magie.

– Cam multe într-un singur roman. Ai vreun plan ?

– Scris nu, mental da.

– Spune-l te rog.

– Păi un tânăr învață să prepare o poțiune magică. Cu aceasta va putea cunoaște toată înțelepciunea lumii. Este un elixir al cunoașterii. Va intra în legătură cu *Livras* zeul cărților, acesta îl va învăța cum să poată citi tot.

– Interesant ... continuă.

– După ce va primi întreaga înțelepciune tânărul va deveni extrem de nefericit. Cunoașterea supremă înseamnă suferință și se va sinucide.

– Ideea este că nu putem ști totul. Îmi place ideea ta. Ai fost obsedat de ceva?

- Nu.
- Sigur ? Spune-mi un lucru, ai făcut ceva repetativ?
- Da m-am uitat la cer și am scormonit în ciornele mele.
- Unde le ții?
- În câteva rafturi, vreo trei la număr.
- Cum le ții ai o ordine exactă?
- Nu la mine este un haos, un haos creator. Le țin amestecate.
- Mi-am notat ce ai spus. O să ma vin să vorbim. O să mă gândesc. Acum te rog liniște-te și dormi.
- Mulțumesc mult.

Seara mă uit pe tavan și mă gândesc la acel anticariat. Oare ce ascunde, ce mister... tot îmi apare în minte. Sunt o persoană care nu crede în lucruri supranaturale dar cred că este un mesaj dintr-o altă lume. Cred că există o comunicare între lumea noastră și lumile paralele. Nu cred în universuri paralele. Văd Universul ca o sală uriașă de oglinzi în care noi ne vedem din unghiuri diferite. Nu știu exact de ce vedem anumite lucruri, de ce visăm.

De când mă știu am fost fascinat de vise. Pot spune că am trăit într-o lume a viselor. Nu am devenit un mare scriitor deoarece am visat prea mult. Un mare scriitor este unul lucid. Eu visez la cărți care nu s-au scris încă și de asta nu pot să scriu. Cred că într-un anumit moment al Universului o minte va scrie o carte unică ce va produce o schimbare majoră. Cartea supremă nu a fost încă scrisă. Biblia este cea mai importantă carte dar nu este supremă. Este un ghid de învățături, înțeleg prin carte supremă o carte care să cuprindă informații complete despre istoria Universului.

Am citit o grămadă de istorii ale omenirii dar niciuna a Universului. Are Universul o istorie? Și dacă da cum este aceasta? A fost sau este? Taina timpului m-a vrăjit. De ce timpul nu stă pe loc? Oare noi mergem și el stă? Și dacă mergem spre ce ne îndreptăm. O să vă spun teoria mea năstrușnică despre Univers.

Creat acum câteva miliarde de ani acest Univers este condus de timp și creat de noi. Timpul stă pe loc, noi evoluăm și transformăm totul în jurul nostru. Eu numesc acest lucru *evoluția umană a universului*, evoluție separată de cea astrofizică. Cu aceste gânduri adorm și mă trezesc brusc în noapte. Aprind televizorul și urmăresc un documentar despre biblioteci. Victor Hugo spunea că biblioteca este un act de credință. Eu spun că este desăvârșirea ființei umane. Mă uit la rafturile ce par identice și în minte îmi vine anticariatul ascuns. Unde o fi oare? Ce este cu misterul bărbatului între două vârste? Există oare un manuscris?

Închid televizorul și noaptea este mai liniștită ca oricând. În zori plec să mă plimb în Parcul Cișmigiu. Mă opresc pe lac să ascult păsările din copaci. Mă duc spre rotonda scriitorilor când văd o gheretă verde pe care scrie Anticariatul nr. 3. Mă uit cu atenție și mă reped în acel loc. Văd un maldăr de cărți.

– Aveți cărți în franceză? Ce manuscrise aveți?

– Domnule aici se vinde vată pe băț. Ce v-a apucat cu cărțile?

Rușinat îmi cer scuze îmi iau o apă și mă duc încet spre casă. Am înnebunit de tot. Oare ce este cu acest anticariat fantomă. Nu mai scapt de el. Trebuie să vorbesc cu David. Mă așez pe canapea și îl sun pe David. Nu răspunde. Mă apuc să citesc un ziar. Apoi îl sun din nou și răspunde cu greutate.

- Alo... da
- Bună David te-am sunat să-ți povestesc ceva nou.
- Sigur... tu ai dormit un pic ?
- Da câteva ore. Am fost în Cișmigiu și am confundat o dugheană cu anticariatul meu... adică al nostru.
- Da... acum a devenit al nostru, râde David. Ai mai citit ceva?
- Nu decât ziarul.
- Ce ai cu anticariatul ăsta nu înțeleg dar mă rog. Eu zic să mai dormi un pic și vin eu la tine.

Mă așez să dorm și adorm profund. Cred că am dormit câteva ore bune deoarece m-am trezit cu o durere surdă de cap. În jurul meu beznă. Telefonul meu a rămas fără baterie. Îl pun la încărcat și văd că David m-a sunat de multe ori. Îl sun înapoi.

- Scuze am dormit.
- Mi-am dat seama cred că ai fost extenuat. Ai avut un somn agitat?
- Nu am dormit profund.
- Asta e bine că nu te-ai agitat. Mă bucur.

Ascult ce spune David și mă uit în gol. Nu-mi dau seama de ce se întâmplă asta. Pereții se contractă în jurul meu. Rafturile mă asaltează în mod ciudat. Începe să mă doară capul.

- Mai poți să dormi?
- Nu o să ies să mă plimb. Am nevoie de aer.
- Plimbă-te și vorbim.

Mă reped din casă și o iau încet la pas. Bucureștiul doarme. Frenezia se va trezi peste o oră. Mă plimb la Universitate, apoi trec pe lângă monumentalul hotel Intercontinental și mă duc către Piața Romană. Pașii îmi sunt conduși de un gând secret,

anticariatul. Oare o să dau de anticariat. Privesc marele bulevard ce leagă Universitatea de Piața Romană și mă gândesc la epocile istorice prin care a trecut. În jurul hotelului îmi aduc aminte de celebra baricadă de la Inter, locul în care manifestații au vrut să oprească ofensiva regimului comunist.

Am scăpat oare de comunism? Văd peste tot o degringoladă generală. Lumea nu mai are respect pentru nimic. Aruncatul cu noroi în cineva este un sport național. Rând pe rând minerii, ceferiștii, medicii, profesori au fost ținta atacurilor din partea mass-media. Un monstru cu mai multe capete, mass-media, sub aparenta voință de libertate își aruncă veninul și frustrările pe toate categoriile sociale. Nici una nu este mai bună decât cea de ziarist. În fond ziaristul este un scrib al evenimentelor de zi cu zi, un cronicar de modă nouă. Când scrii așa ceva nu ai voie să te implici emoțional, codul deontologic îți interzice.

Clasa politică a țării noastre încă este angoasată de marile puteri. Pentru aceasta o mare putere este un stat care ne surprimă din start. Omul politic român nu poate să realizeze că o mare putere poate fi un aliat de nădejde. Influența Imperiului Otoman de-a lungul secolelor se simte până în zilele noastre. Europa Centrală și Est este un spațiu ce trebuie să se salveze prin cultură. Cu aceste gânduri în dreptul cinematografului Scala, văd o plăcuță albă pe care scrie *Anticariatul nr.3*. Mă îndrept în viteză și intru într-un gang de bloc. Acolo văd o vitrină cu multe cărți. Mă uit prin ea și nu-mi dau seama exact ce văd.

- Bună ziua ce căutați?
- Un anticariat.
- Acesta este dar este închis.

- De ce?
- Nu știi proprietarul a plecat demult și l-a lăsat închis.
- Mulțumesc căutam ceva anume.

Ies din gang și mă uit după indicator când în locul știut de mine scria ceasornicărie. Atunci ce s-a întâmplat? Cu cine am vorbit?

Teoria spațiilor paralele m-a atras întotdeauna. Oare există dimensiuni paralele și noi trăim simultan în mai multe dimensiuni. Visul este o dimensiune? Viața este o dimensiune și moartea alta? Mă opresc la vechea cofetărie Scala, mănânc o prăjitură cu ciocolată, beau un suc. Îl sun pe David.

- David crezi în lumi paralele?
- Da și nu este o discuție complexă.
- Există diferite câmpuri de energie?
- Bineînțeles noi înșine suntem un câmp aparte de energie. Nu cred că tu ai o problemă legată cu energiile. Cred că este ceva în incoștientul tău care te marchează. Trebuie să afli un gând din trecut. Freud spunea că incoștientul conduce tot, Jung era de părere că supraconștientul.

- Creierul este ceva complex. E posibil să am un gând...nu știu ce gând. Am citit ceva undeva...

- Ai citit psihologie?
- Nu... am citit Borges și Kafka.
- Ce ai citit mai exact?
- Câteva poezii de Borges și Castelul de Kafka, nu uita de povestioara găsită pe internet.

- Spune-mi ce impresie ți-au lăsat ambele cărți. Povestioara nu are impact prea mare. Scrisul electronic nu influențează doar imaginile.

– Ambele geniale. Borges are o poezie extrem de bogată, Kafka un roman halucinant, un roman în care nu mai ești în această lume.

– Poți descrie ambele cărți într-un cuvânt?

– Borges remușcare Kafka metamorfoză.

– Interesant. Aș dori să le citesc și eu. Acum lucrez la o analiză despre subconștient, conștient și metaconștient. Teoria mea este că toate acestea trei sunt conduse de un *pan-conștient*. Acesta din urmă le coordonează pe toate. Acest pan-conștient este gândul suprem care ne conduce viața. Este inspirația gândirii. Îmi doresc să scriu o carte.

– Tu vrei să revoluționezi psihologia.

– Nu chiar... este ideea mea. Poate a fost și a altora dar cum o descriu eu nu o să o mai descrie nimeni.

– Îmi place ideea ta.

– Mulțumesc, eu trebuie să închid.

– Mulțumesc de sprijin.

Mă uit în gol la mașinile care merg, parcă sunt goale fără o direcție anume. Ies din cofetărie și mă apropiu de Piața Romană. Traversez bulevardul și mă duc către Muzeul Literaturii Române. Nu intru îl privesc de afară și îmi dau seama că nu am ce căuta aici. Mă întorc și o iau pe jos pe Calea Victoriei. Mă opresc lângă observatorul astronomic. Cea mai de neînțeles instituție din țara noastră. Observatorul astronomic poartă denumirea unui amiral. Un marinar interesat de stele! Navigatorii din vechime se ghidau după cer. Simbioza perfectă este realizată de acest marinar pasionat de astronomie. Oceanul este oglinda cerului. Mă uit către cer și îmi imaginez galaxii ascunse, comete misterioase, stele ce nu le găsim pierdute în veșnicia lor.

Îmi doresc să fiu pe malul mării și în ea să vad harta cerului. Cu ochii în cer m-aș liniști. Un domn mă întreabă

- Bună ziua. Știți cumva unde este *Anticariatul nr.3*?
- Ce? Cum? Păi de unde știți de acest anticariat?
- Păi este extrem de vechi și are o grămadă de lucruri rare.

Este unic în Europa.

- Păi și eu încerc să dau de el dar nu-l găsesc.
- Sincer să vă spun eu îl caut de o viață și nu-l găsesc.

Mirat înlemnesc, bărbatul necunoscut îmi zâmbește. Îmi arată ceva pe cer apoi dispare. Clar am halucinații. Am înnebunit. Trebuie să fac ceva să ies din această încurcătură. Alerg către Piața Victoriei. Mă opresc la o florărie. Mă uit la flori... mă simt liniștit.

- Doamnă pe aici este vreun anticariat?
- Ce domnule?
- Unde se vând cărți.
- Aaaa librărie... nu știu domnule eu nu știu să citesc. Vă rog să mă iertați.

Cumpăr câteva flori și mă îndrept către Muzeul Antipa. Mă așez pe o bancă în fața muzeului dedicat țăranului român. Văd mașinile de pe Kisselef cum se grăbesc. Stau și nu mă gândesc decât la rezolvarea dilemei în care mă aflu. Lumea trece pe stradă relaxată. Este sfârșit de săptămână, încordarea din zilele lucrătoare este dată uitării. Mă uit la flori și îmi imaginez copilăria mea înconjurat de grădina cu flori a mătușii mele. Ce frumoasă perioadă este și copilăria aceasta. Sunetul mobilului mă trezește la realitate:

– Fii atent cred că știu ce este. Du-te acasă și uită-te prin ciornele și cărțile tale.

– Nu am ce să găsec m-am uitat peste tot, nu este nimic, nici un indiciu.

– Cred că ai citit un pasaj dintr-o carte și gândul acesta te obsedează.

– Nu David este o poartă către alte dimensiuni. Pe care încerc să o deschid și nu știu cum. Problema este că nu pot să o mai închid.

– Dar ce treabă ai tu cu alte dimensiuni?

– Trebuie să-ți mărturisesc... vreau să călătoresc în timp.

– Hai că ai înnebunit de tot. Tu în loc să scrii, să termini romanul, te crezi și mare maestru în magie. Călătoria în timp nu poate fi reală. Este ceva fals.

– Viața este o fantasmă, un vis. Moartea este o certitudine. Eternul se naște odată cu moartea. Vreau să descopăr eternitatea.

– Eu zic să îți revii și să te duci să-ți termini cartea. Apoi îți iei liber câteva zile mergem la mare și la munte și uiți tot. Ți-ai neglijat și familia, iubita ta mă sună îngrijorată. Hai te rog ieși din starea aceasta.

– Nu promit dar încerc.

Mă ridic de pe bancă. Acum observ pe telefon mesajele și telefoanele de la iubita mea. Am uitat complet de ea. Am fost prins în această vâltoare a minții. Doamne era să-mi pierd iubita. Iubita mea din copilărie din cauza unei năluciri închipuiri. Traversez Calea Victoriei. Pe stâlpul de la metrou văd plăcuța albă cu reclama anticariatului. Nu o bag în seamă, merg mai departe. Un bărbat mă întreabă:

– Ai găsit ce căutai?

– Nu și nici nu mai vreau. Nu o să-mi pierd mințile pentru un magazin cu niște cărți.

– Trebuie să-l găsești este anticariatul tău. Fii atent nu mai ai timp de pierdut.

Mă opresc mirat și întreb:

– Stai...cine ești?

– Anticarul...

Până să-l întreb ceva dispare. O iau la pas către Universitate. Cotrobăi toate străduțele din zonă. Mă duc la Unirii, merg pe toate străzile din Piața Unirii, alerg tot bulevardul. Intru în biblioteca națională. Mă uit disperat în stânga și dreapta. Merg de la Piața Muncii până la Dorobanți pe jos. Fac kilometrii și nu găsesc nimic. Plec încet către casă extenuat și obosit. Telefonul mă trezește din amorțală.

– Ce faci iubitule? Ce s-a întâmplat?

– Nimic am avut de scris, iartă-mă.

– Te aștept pe la mine. Mi-e dor de tine.

– Promit că vin mâine.

– Te iubesc.

– Și eu.

Merg prin luminile palide ale Bucureștiului către casa mea. Picioarele mi le simt ca de plumb, mintea epuizată, iar sufletul plin de îndoieli. Ajung acasă, arunc Borges și Kafka de pe canapea și adorm. Cred că am dormit profund, m-am trezit de câteva ori era zi apoi seară și tot așa. Telefonul dat pe silențios a înregistrat zeci de mesaje și telefoane. Am continuat să dorm. Când m-am trezit mi-am făcut curat. Pe Borges și Kafka i-am pus frumos în bibliotecă. Mi-am cerut scuze cu voce tare. Dau cu aspiratorul, șterg praful. Ridic canapeaua și sub ea văd câteva hârtii. Pe una dintre ele scria **Anticariatul nr.3...**

Cafeneaua

O dată cineva a susținut că spațiul și timpul sunt relative. Oare așa este, oare tot ce ne înconjoară poate fi pus la îndoială? sau tot ce este lângă noi este o falsă iluzie, un fals drum al vieții.

Relativitatea este subiectivă, fiecare om percepe relativitatea după puterea sa de absorbție a realității, sîta mentală diferă de la om la om. Acesta este farmecul vieții. Dar ce ne facem când ceea ce vedem sau observăm nu ne aparține sau altcineva l-a văzut înaintea noastră? e nebunie, e vis sau înșelăciune cruntă și crudă a simțurilor. Senzorialul este un drum plin cu gheață dar amestecat cu pământ, emoțiile sunt intense dar și absente.

O ploaie torențială s-a abătut asupra micului Paris, oamenii parcă înoată în bălți seculare, veșnică inundare a orașului fără un sistem de canalizare, plin cu frunze tomnatice și de spleen-ul ciudat al oamenilor. Adunăm doar frunze sau și vise...? Victor ud până la piele se îndreaptă către Piața Romană, merge încet admirând ploaia. Pentru el este ca un botez, se simte curățat de tot praful fizic și metafizic al ființei sale. De când era mic era atras de ploaie, un fenomen puțin bizar pentru mulți. De ce toată lumea fuge de ea? Poate pentru că sunt prea murdari, așa

gândește Victor un tânăr ca mulți alții care trec neobservați în agitata mare a orașului. Se uită la ceas ora 3 mai are timp să se întoarcă la birou, este dus de pași către o țintă clară, o cafenea retrasă, pe o stradă mărginașă ce are capătul în Piața Romană. Este impropriu spus că are capătul în piața cu nume de imperiu ,de fapt de pe Bulevardul Dacia se intră pe ea, apoi imediat la stânga este cafeneaua. Aici este locul lui preferat, este cald, se servește o cafea foarte bună, are fotolii vișinii mari și moi, de piele, a re o lumină difuză și o muzică extrem de rafinată. O Cafenea *a la parisienne*, unde totul are un aer interbelic dar și un pic romantic. Victor se apropie de bulevard când este trezit din visele sale de un claxon isteric, ce oameni, nu trăiesc decât pentru acest lucru, își spune în gând. Observă clădirile scufundate în ploaie, norul greu și de plumb parcă zdrobește orașul acesta nebun, vacarmul este siluit și redus la o tăcere de criptă.

Gândul lui zboară la o nouă descoperire a științei, posibila aflare a particulei X și misterul nașterii Universului. Cunoaște aproape toate teoriile fizicii moderne și ale cuantelor. Este pasionat de misterul timpului și al spațiului. Azi și-a luat o revistă de știință ce conține un articol despre comprimarea timpului, relativitatea spațiului și atomi.

Cafeneaua se vede de afară ca o clădire mare de un alb șters, cu geamuri mari de termopan fumurii și cu lămpioane afară. Ușa mare din lemn masiv și frumos ornamentată îți dă impresia că ai intrat într-un palat sau un conac de pe vremuri. Victor intră, se uită la masa de lângă geam, este goală iar fotoliul vișiniu cu o pernă albastră îl așteaptă. Nerăbdător și plin de entuziasm științific se duce se așează și privește ploaia care cântă o melodie în geam, este armonia Universului. Mirosul de

cafea îl transportă pe aripi de liniște și vis, se gândește la esența pură a cafelei și la magia ce este împrăștiată în aer de o simplă boabă. O magie ce înlănțuie milioane și milioane de oameni, un miros ce seduce și nu abandonează nici o dată pe cel fidel.

Articolul pe care îl are în față este al unui savant englez cu un nume obscur care tratează o temă extrem de importantă și prezentă, timpul și stăpânirea sa. Începe cu o prezentare scurtă a savantului și cu ideea de timp transcendențial și de laxitate a timpului, o idee nouă în fizică și în filosofie.

– Ce doriți să comandați? este întrerupt de un tânăr simpatetic.

– O cafea mare cu lapte și aromă de scorțișoară, puteți să îi puneți și frișcă. Vă mulțumesc.

Tânărul zâmbeste frumos și se duce rapid să ia comanda la alți clienți. Victor se uită pe geam ploaia a încetinit, se simte atât de protejat și ocrotit în acest loc, parcă este în leagănul copilăriei. Își aduce aminte de livada în care bunicul său stătea și citea iar bunica croșeta, în fața lor două castroane cu miere și nuci. Ce pace, ce liniște, ce regăsire a omului, a ființei adevărate. De ce nu se poate da timpul înapoi? de ce trebuie să treacă și să strivească cu gheata lui cele mai frumoase amintiri? oare chiar nu se poate da?

Posibilitatea transformării atomilor și moleculelor în particule transportabile de a lungul unei perioade de timp, Victor se miră de ideea acestui savant. Zâmbeste și se gândește la ființa sa, nu demult credea că rostul său este în lumea materială, în eul său raportat la eul celorlalți. Cât de freudian eram... și cât de egocentrist eram. Avântul său tineresc este înlocuit de relativismul situației, de posibilitatea aflării unei alte căi, o altă lume

pe care el vrea să o descopere, lumea material fizică. Este oare doar fizică sau și spirituală. Ce rol mai are teologia în substanța atomică a lumii? oare atomul este o particulă divină sau un fir de la marele Big Bang? Mirosul cafelei înconjură atmosfera, acompaniată cu ecouri ale unui *chanson français* plin de mister și savoare romantică. Articolul începe cu dihotomia materie-spirit respectiv timp-spațiu. Ideea savantului este că materia este spirit pentru că trăiește și că spațiul se raportează la timp. Omul nu se poate întoarce în trecut decât dacă devine spirit iar lumea din jurul lui se diluează într-o substanță amorfă cu caracter eclectic, cu alte cuvinte o pulverizare a lumii în cuante mici de energie. Spațiul și timpul sunt infinite dar pot fi finite prin acțiunea unui factor exterior care dizolvă atomii în spirit, adică a non-materiei. Materia se poate transforma cu ajutor extern, poate exista un aparat care să facă acest lucru?

Victor se uită la geam, a început să plouă încet, cu stropi mici ca niște particule care parcă dezintegrează materia. Fotoliul îl cuprinde și îl duce într-o lume de visare. Era acum câțiva ani la mare când a avut o revelație, marea i s-a părut atât de mică încât a spus că este o baltă. A scrutat orizontul cu privire de vultur, valurile se amestecau și formau o spumă de lapte, iar în larg marea era mărginită de bolta cerului. S-a gândit la anticii și la oceanul necunoscut, la pământul plat și la centrul Universului. Au trebuit să vină modernii și să distrugă încrederea omului în pământul său și în singularitatea sa cosmică. De atunci s-a interesat de fizică și filosofie, ce este la originea lumii și în definitiv de ce trăiește și de ce lumea este în culori?

De ce trăiesc eu? o întrebare care îl frământă de ani întregi care îi dă pace doar când are o conversație agreabilă cu un

prieten sau este la el acasă în căminul său liniștit. Trăiește pentru că este dat sau nu? trăiește să iubească sau să sufere? Ploaia bate mai tare în geam, se uită pe articol, o muzică veche de origine misterioasă îl poartă pe valul lecturii.

Omul este format din molecule iar mediul înconjurător de atomi, dacă le unim va rezulta un haos primordial care va fi variabil în timp. Timpul este ordinea materiei, a dezvoltării ei, de la stadiu incipient la cel avansat. Sfârșitul timpului poate însemna dezintegrarea materiei în mici particule ce se vor reamesteca cu Cosmosul și vor produce un haos general care va aștepta un alt impuls pentru a se dezvolta din nou. O teorie nouă dar care ridică multe semne. Cine produce acest impuls, această materie este dată, eternă sau creată și recreată de o mare putere? Autorul spune că există un factor care declanșează acest impuls o particulă de energie E1 care este scânteia divină. Aceasta transformă materia moartă în energie de tip E2. Relația ar fi $E1=E2$ unde rezultă o materie cu viață M1. Din E1 rezultă E2 apoi M1 care se transformă în M0 în atomi și molecule. Astfel viața este determinată de o cuantă energetică, de un impuls care mișcă materia în crearea unei pulsații dătătoare de viață. Este ca un mecanism care este împins de o mână, tu nu vezi impulsul ci rezultatul mecanismului, un exemplu clar este motorul pornit prin acționarea cu cheia. Victor este încurcat, aceste formule la ce ajută se întrebă. Cum poți transforma timpul și spațiul. Timpul este materia devenită substanță, T devine M0 prin E2 și astfel timpul poate fi oprit doar de E 2. Cum se poate opri printr-un aparat care transformă toată energia și materia în E3 care este variabilă față de timp și spațiu. Cu alte cuvinte o mașină a timpului. Savantul susține că a descoperit

o mașinărie care constă într-un tub care se învâрте cu o viteză mare și captează din aer E1 și E2 o transformă și produce un amestec de E3 cu materie care poate fi ușor proiectat în alt timp. Mai exact trebuie să alegi niște coordonate de energie și materie care să corespundă cu un anumit timp potrivit, iar el a ales puritatea aerului. În secolele trecute aerul era mult mai curat, nu erau atâtea noxe și gaze industriale, aparatul captează aceste gaze le amestecă cu energia și prin rotație la viteză mare produce o materie amorfă care se dizolvă în acest timp și se regrupează în alt timp, o metamorfozarea a materiei vii care devine moartă în timpul procesului, apoi se solidifică și prin E1 devine vie în alt timp. O metodă ingenioasă, savantul a fost pus la index de către comunitatea internațională, considerat un biet nebun și visător. Dar în istoria lumii trimful visătorilor a fost zdrobitor. El a avut ca scop crearea unui aparat care să dea posibilitatea omului să vadă cât de sănătoasă era viața în alt timp și să ia exemplul pentru această societate modernă. Victor zâmbește și își savurează cafeaua, fotoliul i se pare așa de comod, timpul parcă a stat, vede persoanele parcă au încetinit, nici glasuri nu mai aude. Este o atmosferă de vis, de confuzie dar nu i se face teamă, este o liniște, o pace, o armonie între toate elementele, orașul și larma sa au înghețat. Este o cafea încremenită în timp, chiar prinsă între două lumi, una materială și alta spirituală. Dar ce spune Biserica de această invenție? Bineînțeles că nu este de acord, savantul explică că acest aparat poate salva lumea. În cazul unui conflict cu urmări cataclismice aparatul poate da timpul înapoi, astfel ar fi salvată omenirea dar și Biserica. Victor închide ochii, căldura și fotoliul îl poartă într-o lume de vis, se simte atât de ușor parcă plutește deasupra

tuturor, nu își poate explica de ce se simte așa. O căldură îl învâluie, o moleșeală inexplicabilă i se pare că nimic nu mai conțiază decât aceea stare.

Este trezit de un domn îmbrăcat în costum verde cu cască pe cap.

– Domnule trăsura dumneavoastră vă așteaptă. Trebuie să mergem la boierul Andronescu, aveți o întâlnire importantă azi se discută plata haraciului către Înalta Poartă.

– Da, acum vin dar ce s-a întâmplat?

– Ați adormit cu ziarul în mână, permiteți-mi să vă dau mâna.

Victor se ridică nedumerit, vede cafeneaua mare plină de lume, îmbrăcată cu turbane și șalvari, el stă la o masă mare de lemn, cu narghileaua lângă un fotoliu mare și roșu, cu samovar fierbând, cu halva și baclavale. Se uită pe stradă trăsura sa una mare albastră cu blazon pe ea, el îmbrăcat ca un boier cu turban, cu șalvari albi bufanți, cu ișlic, cu cizme mari de piele. La trăsură doi cai negri, mari, puternici și musuloși. În trăsură îl așteaptă un băiat îmbrăcat turcește.

– Sărut mâna boier Caragea.

El, mirat, salută se urcă în trăsură și pleacă către boierul Andronescu. Nu îi vine să creadă acum 10 min era în București anii 2000 acum este probabil la începutul secolului XIX. Se uită la oraș, drumul prăfuit, bălți mari, case mici una lângă alta. Mai departe vede o casă mare cu un gard înalt.

– Ce este acolo?

Băiatul zâmbește și îi răspunde cu glas tare:

– Se vede boierule tare îndrăgostit mai ești, acolo este palatul domnesc, noi mergem acolo să vorbim de haraci. Ești unul

din mării boieri ai țării și ești în sfatul domnesc, dar dumeata cu gândul la domnița Elena.

– Da sunt foarte zăpăcit, ce dată este azi?

– Este 12 aprilie 1827, anul șase de domnuie al lui Grigore IV Ghica primul domnitor pământean după atâta amar de vreme. Era bine și pe vremea bunicului matale, vodă Caragea deși era pus de turci. Om înțelept a făcut multe legi, legiuirile lui au fost bune și de folos la temelia țării.

– Mă bucur că îl apreciezi pe bunicul meu. Dar tu de unde știi atâta despre istoria țării mele?

– Tatăl meu este pașa Ahmed, fost bei al Rumeliei, m-am născut aici în timpul lui Mihai Șuțu în 1801. Eu am copilărit aici, tatăl meu este la Stambul acum este retras stă într-un palat pe lângă sultan. A fost un timp nu îndelungat mare vizir. Acum este bolnav. Mama mea, Doamna Smaranda, este valahă. Eu stau cu ea în palatul domnesc. Mă simt mai mult român decât turc. Dumneata ești unul dintre posibیلی viitori domni ai țării. Ghica nu îi are la suflet pe boieri, iar tu ești poate cel mai mare boier al țării.

Victor de-a dreptul năucit își spune în gând “Mi-a trebuit călătorie în timp, poate sunt prins într-o buclă a timpului și nu mai pot scăpa. Oare cum am ajuns aici? la cafenea o fi observat cineva? Sper ca familia mea să nu se îngrijoreze, trebuie să gădesc o cale de a ieși din această situație, din timpul acesta istoric.” La palat Victor, sau noul boier Caragea coboară și este condus pe un hol lung în sala divanului domnesc.

Acolo vodă Ghica așezat pe o pernă mare de catifea roșie îl salută și îi spune:

– Boier Caragea bine ai ajuns pe la noi. Cum îți mai duci traiul?

Am auzit că te însori. Ehe, mare pișicher mai ești mata, vrei să fi Domn al țării.

Încurcat Victor se gândește cu atenție ce să spună:

– Nu Măria Ta, nu doresc să am o responsabilitate așa mare. Da, o iubesc pe aleasa mea și doresc să fiu în relații bune cu toată lumea.

– Bunicul tău pe unde își mai umblă pașii?

Victor deja simte că nu mai poate rezista, trebuie să facă ceva altfel o să îl creadă toți un impostor și poate o să îlucidă, ce final nefericit al vieții să mori tânăr dar și în alt secol. Se uită către băiatul turc acesta cu agerime intervine în vorbă.

– Iertare Măria Ta, boierul nu a mai ținut legătura cu familia sa din motive personale, Vodă Caragea se află în Grecia, în jurul orașului Atena.

– Înțeleg și care ar fi aceste motive?

– Măria Ta, spune Victor, eu am dorit mereu să-mi aleg soața nu alții să decidă în locul meu, familia mea nu a fost de acord, ei ar fi vrut altă mireasă pentru mine.

– Dar domnița Elena e de neam mare, este din spița Brâncovenilor.

– Familia și-a dorit o prințesă de neam străin, spuneau că așa este mai bine. Iar eu am decis să urmez calea inimii distrugând înțelegerea în familie, omul este fericit doar cu iubire.

– Foarte bine dragul meu, știi că mă pot baza pe tine, ești un om cu inimă. Azi nu vrei tu să conduci lucrările divanului domnesc?

– Măria Ta să mă ierți dar nu cred că am suficiente calități. Cred că un boier mai bătrân ar fi mai bun.

– Da de unde, ești cel mai tânăr, cu multe idei, ești școlit, știi limbi străine și ești și printre cei mai bogați. Te rog nu mă refuza boier Caragea.

– Desigur Măria Ta, mă supun voinței tale. Voia ta este voia mea pentru binele țării.

Încurcat Victor salută respectuos și se duce pe o pernă. Plin de emoții nu știe ce să facă, nu poate să creadă, în ce s-a băgat? El un nepriceput în istorie va conduce un divan domnesc în 1827 despre situația țării în raport cu turcii. Îl cheamă pe turc.

– Cum te cheamă?

– Mihail Yassin, părinții mei au dorit două nume unul românesc și altul otoman. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

– Te rog Mihai ajută-mă cu acest divan, nu am prezidat niciodată o asemenea adunare. Află despre ce este vorba.

– Boier Caragea, tu vei sta în centru și vei deschide lucrările, azi după câte am aflat se va vorbi despre plata haraciului. Fii atent vor fi mari boieri ai țării, e ste o mare onoare să îl conduci. Vodă va supraveghea și va lua decizia finală.

– Încurajator, prima mea experiență istorică și ultima sper! șoptește Victor.

– Ce ai spus înălțimea ta?

– Prea bine, prea bine voi vedea eu. Auzi care e plata haraciului?

– Nu știu exact dar între 5000-10000 pungi de galbeni.

– E cam mult după câte văd eu, trebuie să negociem serios.

Boier Caragea leneș se așează pe o pernă, gustă niște dulceață și bea un ceai. Se gândește ce experiență unică poate trăi, dar speră să revină în viitor. Era la fel de bine și cu Victor, tânăr angajat și student la fără frecvență.

Se gândește, acum, ce bine a fost că a mers la cursurile de negociere, poate va reuși să facă ceva pentru țară. O trompetă mare și o tobă se aude, mirat se întoarce către Mihail Yassin.

– Ce se aude?

– Semnalul că vin boierii, mai e puțin vor veni toți și vom începe divanul, stai liniștit boier Caragea sunt lângă tine.

Se deschide o poartă mare, vin servitorii care aruncă pe jos petale, în sunetul trompetelor intră boierii de divan ai țării. Mihai se aproprie de urechea lui și îi șoptește:

– O să vă spun acum despre ei. Primul care intră cel cu barbă mare și îmbrăcat în albastru este capuchehaia² noastră la Înalta Poartă, boier Callimah, al doilea este boier Brâncoveanu, apoi Marele Ban al Craiovei boierul Goleșcu și frații săi boierii Goleșcu, prințul Mavrocordat ultimul rămas la noi în țară, marele boier Mavrogheni. Prezentarea celor 50 de boieri l-a obosit pe Caragea, a căscat și s-a uitat la ei.

Vodă Ghica se ridică și spune:

– Am hotărât ca azi să conducă divanul, boier Caragea unul dintre cei mai tineri dintre noi, să vedem și noi viitorul țării. Sunt sigur că se va descurca.

Boierii se ridică în picioare îl salută și îi urează multă sănătate și înțelepciune. Capuchehaia se ridică și spune:

² Ambasadorul Țării Românești la Istanbul.

– Măria Ta, înalt boier Caragea conducător al divanului, vin cu vești nu foarte bune de la Stambul. Trebuie să plătim haraciul în maxim o lună. Suma este de 7000 de pungi de galbeni, o sumă extrem de mare pentru țara noastră mică și oropsită.

– Mulțumesc boier Callimah, se ridică Caragea, aș dori să știu ce bani avem în vistierie?

Boierul Miclescu marele vistiernic se ridică, face o plecăciune și spune:

– Înălțimea ta, nu avem decât 3000 de pungi de galbeni. Venitul țării a fost mic iar timpul nu ne-a ajutat nici măcar să avem poame și roade bune.

– Am înțeles, turcii vor să dăm haraciul într-o lună. După cum vedeți nu putem plăti. Aș dori să văd boieri dumneavoastră ce opinii aveți.

De pe o pernă mare se ridică prințul Mavrocordat și cu glas puternic spune.

– Pot obține o amânare a haraciului cu încă o lună și pot ajuta țara cu bani din propria mea avere, eu zic că nu mai așa putem să ne păstrăm neatârarea pe care am recăpătat-o atât de greu, grație unui mare erou Tudor Vladimirescu.

– Eu nu sunt de acord, se ridică Mavrogheni. Trebuie să ne facem luntre punte să plătim acest haraci pentru a nu ne pune în pericol țara. Turcii sunt puternici Măria Ta, trebuie să ne sacrificăm toți.

– Eu sunt de acord cu prințul Mavrocordat, susține boierul Golescu, putem dona o mică parte din averea noastră pentru a plăti haraciul dar pe un termen mai lung. Eu propun divanului în două sau mai multe plăți să-l facem.

– Eu zic că trebuie să plătim orice ce ar fi și oricum ar fi, zice boier Brâncoveanu. Țara nu merită să fie din nou călcată în picioare din pricina noastră.

– Amenințările sunt serioase, spune capuchehaia Callimah. Turcii mi-au spus că dacă nu plătim vin cu oastea peste noi și ne fac pașalâc.

– Am înțeles opiniile dumneavoastră, propun să votăm cum trebuie plătit haraciul. În două sau mai multe plăți sau tot pe loc, spune boier Caragea. Fiecare acum să vorbească liber și să adunăm diversele păreri.

Rumoarea s-a iscat în divan, a fost o bătălie intensă. Două grupări adverse s-au format cei care l-au susținut pe prințul Mavrocordat și cei pe boier Mavrogheni. A câștigat partida lui Mavrocordat prin voința lui boier Caragea și a lui Ghica Vodă care urmărea tăcut dezbaterile. Boier Caragea a spus:

– Am hotărât să plătim haraciul în trei plăți în decurs de două luni. Îți mulțumim prințe, că ne ajuți așa de mult. Eu propun să negociem. Indiferent de negociere suma mi se pare enormă 7000 de pungi de galbeni. M-am gândit la trei plăți a câte 2000 de pungi de galbeni total 6000 iar 1000 să le dăm în grâne și lemn. Putem fiecare boier să donăm o sumă pentru a strânge acești bani. Secretarul Mihail va calcula acum pe loc cât putem strânge de la toți boierii.

– Sunt de acord cu propunerea ta, spune prințul Mavrocordat, dar mă voi strădui să îmi folosesc relațiile la Înalta Poartă să putem plăti chiar mai puțin. Câți bani avem acum?

Boierul Miclescu spune:

– Avem 3000 de pungi în trezorerie, iar din lemne și grâne am mai putea obține 1000. Oricum nu este suficient.

– Boieri eu propun ca fiecare să dăm 70 de pungi de galbeni din averea noastră pentru haraci. Eu voi da 300 de pungi de galbeni, spune zâmbind boier Caragea.

– Iar eu 500 de pungi, sare prințul Mavrocordat.

– Te rog Mihail treci pe la toți boierii și întreabă-i cât vor să dea și calculează.

Aproape toți boierii au fost de acord să doneze de la 50 de pungi de galbeni până la 100 de pungi, astfel după calcule îndelungate s-au strâns 6000 de pungi de galbeni. Entuziasmat, Victor, se gândește că restul sumei o va pune în vistierie și o va cheltui pentru țară.

– Boieri avem o sumă suficient de mare pentru a plăti haraciul. Cu restul vă propun să ridicăm locuințe, școli, să facem ateliere pentru a da oamenilor de lucru. Cu banii obținuți din produse vom putea plăti haraciul o perioadă de timp. Apoi nu vom mai da bani ci produse, astfel vom avea de toate și țara nu va simți lipsurile de pe timpurile fanariote, spune entuziasmat boier Caragea.

Grigore Ghica se ridică și zâmbind spune:

– Foarte înțelept ai grăit boier Caragea cu sprijinul tău țara scapă de oropsire și este bogată. De acum încolo tu vei conduce divanul domnesc, tu vei conduce țara iar eu voi lua hotărârea finală, deși de pe acum știi că nu te voi putea contrazice. Ești un mare boier dar un mai mare valah.

Mulțumit boierul se duce și îl sărută pe domn pe obraz, Ghica vodă îi pupă zgomotos obrații. Toți boierii se ridică se îmbrățișează și fiecare pleacă la casele lor. Boier Caragea mort de oboseală și de foame, se suie în trăsură și se uită la geam. Vede orașul mic și prăfuit învăluit în beznă, apoi trist se

gândește dacă este condamnat în acel timp. Este mulțumit de ce a realizat dar îi este dor de familie, de iubita sa, de prieteni, de Bucureștiul mare și zgomotos.

În caftanul roșu pipăie ceva pe interior, se aude un foșnet, ca o frunză uscată. Se uită mai bine și vede articolul pe care îl citea despre călătoria în timp. Se uită la lumina felinarului din trăsură. Recitește paragraful cu mașina timpului, cu atomi și molecule. Îl apucă o agitație frenetică, nu are stare, aude un vâjâit prelung în urechi. Se uită la Mihai care gânditor se uită la cer.

– Mihai, o să-mi fie dor de tine ești un băiat care merită mult. Sunt sigur că o să ajungi mare. Te rog ceva, ia o foaie și scrie testamentul meu.

– De ce Înălțimea Ta, mă sperii, ești bolnav?

– Nu, te rog nu pune întrebări și scrie. Eu boier Caragea las toată averea mea, titlul meu lui Mihail Yassin, care de acum încolo se va numi, Mihai Ioan Caragea și va fi cel mai mare boier al țării. Doresc ca această dorință să-mi fie respectată literă cu literă.

– Nu înțeleg, ce s-a întâmplat?

– Eu trebuie să plec undeva așa că vreau să las tot ce am pe mâini bune. Am uitat, te rog să ai grijă de domnița Elena și dacă vei ajunge să o iubești, ia-o de nevastă. Dă încoace să semnez. După ce plec eu, să te duci cu el la Ghica Vodă.

Îngândurat se uită la geam, recitește foile, își aduce aminte de divanul domnesc, îl apucă din nou o mare agitație. Apoi o liniște totală, se uită în lumina lunii...

– Domnule mai doriți ceva, un suc?

– Da, o apă vă rog și apoi nota.

Victor se uită pe geam, ploua, lângă el articolul pe care îl subliniase cu pixul. Ciudat este cum a trecut timpul, parcă a visat. Sau timpul și spațiul sunt relative și în raport cu percepția noastră. Oare timpul este dependent de noi și nu noi de el? Cu aceste gânduri Victor se ridică și pleacă încet către casă în bătaia vântului de toamnă și în lumina eternelor stele, se uită la ele, parcă sunt așa de noi și totuși atât de vechi.

Boxerul

Greutatea îi rupe încheieturile, transpirat lasă sacul jos. Nu mai poate să care este obosit, genunchiul îi cedează. Se uită deznădăjduit la vagonetul plin cu saci de grâu pe care trebuie să-l care către docuri. În fiecare dimineață se duce la portul auxiliar al Brăilei, la Ghecet, și cară până seara pentru un colț de pâine. Azi durerile îi sunt mai acute deoarece este înnorat afară. Valurile Dunării îi cântă melodios povestea unui destin de legendă care a fost înfrânt de un accident nefericit.

Oare există destin? se întreabă Marcel cu ochii în jos. Dacă da atunci de ce pe el l-a lovit crunt, de ce nu a putut să fie în vârf și acum se târăște ca un vierme. Piciorul i s-a umflat durerea îi provoacă transpirații reci, mâna îi tremură. Se duce către docuri și se așează pe un scăunel.

– Marcel, ai terminat? se aude vocea șefului său. Un om aparent nesuferit dar sufletist.

– Nu șefule, nu mă mai țin puterile.

– Haide, nu te mai plânge ești băiat în putere.

– Nu mai sunt decât o umbră fără sprijin.

– Adică? întreabă nedumerit Jean șeful de echipă.

– Un om care este uitat și de propriul său trecut, sunt un mort în viață.

Cineva trece pe lângă ei și se uită îngândurat. Îl fixează pe Marcel și dă din cap.

Marcel tresare la omul pe care l-a văzut.

– Ce este? îl cunoști?

– Nu nu nu... mi s-a părut că era el...acel... Jean se uită cum Marcel bolborosește câteva cuvinte. Nu înțelege și pleacă încet de lângă el. Valurile Dunării se mișcă în gol, navele vin în marele port fluvial al Brăilei. Aici în fiecare an are loc un târg al cerealelor. Este perioada cea mai bogată pentru brăileni.

Dincolo de port orașul freamătă în ritmul său. Aleea Regală este plină de oameni care se duc la teatru, la braseria Bristol, la cafenele, se opresc la monumentul împăratului Traian. Un tânăr plin de entuziasm cu șapca pe cap și cu pantaloni scurți se uită la Norocul, loteria municipală și strigă în gura mare.

– Nu mai am nevoie de tine. De acum încolo o să am drumul meu în viață. Adio moară, adio lucru, adio viața mea veche.

În goana mare se uită la braseria plină de oameni eleganți, la teatrul municipal unde toți se interesează de noua piesă jucată de Maria Filotti, idolul Brăilei interbelice. Se îndreaptă către monumentul lui Traian. Se duce spre Grădina Mare sau grădina cu tei a Brăilei. O așteaptă pe iubita lui, Elena o grecoaică cu ochii ca marea. Se oprește în piața Traian cumpără două înghețate și ajunge cu viteză în grădină.

Pe o bancă Elena citește o carte. Plin de emoție îi întinde înghețata în față și îi spune:

– Te iubesc și o să fim idolii Brăilei.

– Nu înțeleg ce spui.

– Iubita mea nu o să mai stăm în chirie, o să mă dedic unui sport care o să ne rezolve toate problemele.

– Ce sport? nu înțeleg ce spui.

– Azi la muncă, la moară, m-a enervat un coleg. M-a înjurat foarte rău. Am lăsat sacul jos și furios i-am dat doi pumni de a rămas nemișcat câteva minute bune. Șeful meu mi-a spus că trebuia să ma fac boxer, nu hamal.

– Marcel eu nu ți-am spus să te comporti așa. Ce te-a apucat?

– Nu știu dar mi-am dat seama că sunt bun ca boxer așa că de mâine mă duc la arena de box.

– Știi că nu trebuie să faci acest lucru. Muncește în continuare la moară și o să ne câștigăm traiul.

– Tatăl tău, iubita mea nu este de acord cu relația noastră. Eu sunt sărac, el este patronul celei mai mari mori din județ. Eu sunt un nimeni pe lângă familia ta. Eu trebuie să ma lupt pentru tine.

– Eu te iubesc așa cum ești. Tatăl meu ne va accepta în cele din urmă.

S-au îmbrățișat și s-au sărutat prelung și încet. Seara se apropia cu pași repezi, Marcel hotărât să-și ducă planul la bun sfârșit a anunțat-o la plecare pe Elena că mâine nu vine la muncă pentru că bunica lui este bolnavă.

– Ai grijă de tanti și te aștept poimâine.

– Sigur iubirea mea, mâine stau cu bunica.

A doua zi după o noapte de nesomn se îmbracă repede și mai mult aleargă către Parcul Monument la arena de box. Pe drum se gândește la cariera sa de mare sportiv, la legendele boxului brăilean și de ce nu cel mondial. Își aduce aminte de nume ca Ciocanul, Dragonul, Titi și alte nume de arenă ale boxerilor. Intră în parc. Ajunge la rondou și inima îi rupe cămașa de pe

el. Acoperișul albastru îi sare în ochi iar scrisul de pe el îi intră pe vecie în memorie **ARENA DE BOX BRĂILA– SALĂ DE LUPTE**. Se așează pe bancă și așteaptă să se deschide. După aproape o oră vede un om între două vârste masiv care se duce către ușă. Se repede către el și îl salută:

– Bună dimineața domnule. Vreau să fac box.

Bărbatul se uită la el și zâmbește.

– Bună dimineața. Ai vreo recomandare? Cine ești?

– Sunt Marcel și lucrez la moara mare, la Violattos, și m-am hotărât să fac box.

– Cum așa?

– Păi ieri l-am bătut pe un coleg și șeful mi-a spus că sunt bun de box.

– Oamenii nu știu ce vorbesc. Bine băiete. Ai bani să-ți plătești antrenamentele?

– Da domnule am câțiva lei dar pot munci voluntar, fac ce-mi spuneți.

– Ai mânuși?

– Nu domnule.

– Marcel de azi înainte intri în sală și faci ce spun eu.

Intră în sală după bărbatul ce părea să fie antrenorul sălii de box. Se așează într-un colț și așteaptă. Acesta vine cu câteva perne și niște fașe medicale.

– Iei fașele medicale și ți le pui la mână. Mai exact ți le pun eu ca să înveți cum apoi o să dai câteva lovituri în aceste perne.

– Păi este ușor, zâmbește Marcel.

– Nimic nu este ușor pe această lume. Dacă vrei să faci box o să faci cum zic eu.

– Mă scuzați domnule.

Marcel se uită curios la la fașe cum se pun și cum se fixează de încheietura mâinii apoi la pernele gri.

– Eu țin pernele sus și tu îmi dai un pumn, doi, trei cât poți.

Marcel plin de avânt se repede asupra pernei și după câțiva pumni obosește.

– Îmi place de tine ai avânt, ai sânge în tine dar nu ai cap. Orice om are un rezervor de energie. Dacă îl epuizezi din prima ești terminat înainte de vreme.

– Domnule... pot să vă zic antrenor.?

Bărbatul zâmbește și i se vede buza de jos tăiată pe jumătate.

– Sigur Marcel. Fii atent cum facem. O să vii dimineața la antrenamente, apoi seara. Seara îi antrenez pe boxerii mai experimentați. O să te antrenez o lună dimineața apoi te bag seara cu ei. Peste câteva luni o să urci în ring la un meci de antrenament.

– Vă mulțumesc domnule antrenor. Ce fac acum?

– Te apuci și alergi în tot parcul apoi vii și continuăm treaba.

Plin de râvnă și veselie Marcel se repede pe ușă afară să alerge. Când se uită la mâini are fașele, ce zăpăcit sunt am uitat de ele, se gândește Marcel entuziasmat. Cu speranța în suflet aleargă și nu simte oboseala. Se oprește la un vânzător ambulant și cere o apă.

– Băiete dar unde alergi așa?

– Mă antrenez să fiu un mare boxer.

– Îți doresc succes dar mai ai până să-l ajungi pe Lipoveanul.

– Pe cine?

– O legendă a boxului și a Brăilei. Cel mai puternic om din câți am văzut eu în viața mea. O zi bună și spor la treabă.

Marcel aleargă cu mintea la Lipoveanul, steaua boxului. Așa va fi și el Marcel mare boxer. Copacii sunt plini de păsări ce cântă, un concert. Marcel se uită în sus și vede soarele. Este vesel, pentru prima oară în viață face ce vrea. Obosit și plin de sudoare ajunge la sală. Antrenorul aranja niște saci de box.

– Am ajuns domnule.

– Cam târziu pentru un campion. Hai să te învăț cum să ții pumnul. Strângi pumnul cu degetul mare pe mijlocul inelarului, așa se țin pumnii. Strângi tare pumnul și ridici privirea. Niciodată când ai pumnul strâns nu lași privirea în jos. Acum o oră te antrenezi cum strângi pumnul la perfecție.

I s-a părut o joacă de copii dar după câteva minute, tânărul boxer era deja obosit. Se forțează să nu-și dezamăgească antrenorul. Strânge cu putere și se uită către sacul de box pe care vrea să-l distrugă. O să lupte din răspuțeri, o să fie cel mai mare boxer al Brăilei și al țării, nu o să mai râdă nimeni de el și de visele sale. Elena îl va iubi la nebunie iar toți se vor teme de el.

– Nu te antrena cu ură, îi spune antrenorul fără să-l vadă. Boxul este un sport nobil, în care cel care câștigă este un adevărat sportiv și un cavalier. Golanii au transformat boxul într-un sport violent. Arta boxului este arta șahului. Boxul este șahul fizic. Boxul și cu șahul fac o casă foarte bună.

– Domnule antrenor v-ați bătut de multe ori.

– De câteva ori da. Nu mi-a plăcut violența.

– Păi boxul nu este violent?

– Nu dragul meu. Boxul este un sport, sportul este făcut pentru a ne menține sănătoși. Un proverb latin spune *Mens sana in corpore sano*, minte sănătoasă într-un corp sănătos. Trebuie să fi un om sănătos din toate punctele de vedere ca

să fii un mare sportiv. Turnirurile cavaleriești de altădată sunt expresia în zilele noastre a boxului. Un duel nobil pentru o cauză nobilă. Cine practică acest sport pentru bătaie niciodată nu va ajunge în frunte. Gata cu vorba, văd că te-ai antrenat destul pentru prima zi. Măine dimineața vii cu o coardă.

– Nu am.

– Faci rost de ceva ca să fie ca o coardă.

Marcel pleacă fericit și obosit către casă. Trece pe Aleea Regală se uită la toți și mintea sa zboară la succesul viitor. O mână îl oprește în fața Hotelului Bristol.

– De unde vii?

– De la arena de box.

– Bunica ta nu era bolnavă?

– Păi nu, m-am dus la box.

– Cu mine nu mai vorbești.

– Elena..., stai să-ți explic. Dar fata deja luase o distanță considerabilă.

Foarte bine, dacă nu mă poate înțelege nu merită să stea cu mine, spune nervos Marcel. Și se duce acasă, pe strada Plevna. Mama lui îngrijorată îi spune:

– Dragul meu ești roșu la față.

– Da mamă am fost la box.

– De ce?

– Să mă antrenez, vreau să devin un mare boxer.

– Nu sunt de acord, te poți răni.

– Întotdeauna am făcut ce m-ai rugat. Acum te rog să mă lași să fac și eu ce vreau, adică box.

– Bine dragul meu, dar nu vreau să se întâmple ceva rău. Este un sport violent. Mănânci?

– Da mamă apoi mă culc pentru că mâine în zori am antrenament. O să mă antrenez în fiecare dimineață.

Marcel se întinde pe divanul vechi din bucutărie și adoarme cu gândul la a doua zi.

În zori pleacă aleargă către arena de box. Până vine antrenorul o să stea pe o bancă.

– Bună Marcel ești extrem de matinal.

– V-am spus că vreau să devin un mare boxer. O să fac tot posibilul.

– Ai coardă?

– Am luat o frânghie de dimineața.

– Bun atunci o să te învăț să sari coarda apoi trecem la flo-tări și abdomene.

Frânghia îi trece printre picioarele antrenorului parcă ar fi un fir subțire, în schimb Marcel se împiedică la fiecare săritură.

– Trebuie să-ți coordonezi mișcărilor. Minte lucrează și corpul acționează. Când ai dat drumul la frânghie picioarele tale trebuie să fi pregătite să sară. Hai încearcă încet, apoi ușor ușor o să îți dai drumul la exercițiu.

Prima dată s-a împiedicat și a căzut, zâmbind s-a ridicat și a repetat din nou. A făcut acest exercițiu până la prânz când epuizat a căzut pe jos.

– Băiete cred că reușesc să fac ceva din tine. Du-te acasă dormi și continuăm mâine.

Marcel extenuat se duce pe jos acasă și se luptă cu gândurile care îi vin în minte. Elena îi spunea că va avea grijă de el, mama lui la fel. Nu dorește o astfel de viață. Vrea să fi cineva să reprezinte ceva. Va trebuie să lupte până când ultima celulă din corpul său se va dedica acestui sport.

– Mamă boxul este viața mea și o să lupt pentru acest sport.

– Vii din ce în ce mai obosit acasă, dragul mamei, mi-e teamă să nu pățești ceva.

– Nu am ce scumpa mea mamă.

Adormit pe divan îi vin prin minte vise de glorie și cuvintele antrenorului său. Trebuie să lupți să devii un tot unitar. Corpul trebuie să fie în armonie cu mintea și sufletul.

În zorii unei noi zile Marcel vede un afiș pe un stâlp. Un meci de box în arena de box din Brăila peste câteva luni. Un meci între Albert Brigo și Toma Pinte. Brigo era un grec originar din Brăila iar Toma campionul Olteniei la box. Un adevărat spectacol între doi gladiatori moderni. Mintea lui Marcel freamătă de dorința ca într-o zi să fie și el pe un asemenea afiș. Merge plin de speranță la sală.

– Domnule antrenor, mă bucur că începe o nouă zi de antrenament. Ce facem azi?

– Marcel azi facem flotări și abdomene. Apoi vom alerga împreună în parc. O flotare corectă se face cu mâinile depărtate egal de umeri și picioarele perfect drepte. Uite așa trebuie să faci. Un exercițiu corect pentru abdomene se face cu genunchi bine flexați, mâinile la spate și coatele să treacă de genunchi.

– Pare simplu.

– Nu este așa cum crezi. Ți-am mai spus că trebuie să muncești și să iei totul în serios. Hai să facem flotări și abdomene și le numărăm. Unu, doi, trei, patru, cinci, ... nouă, gata nu mai poți?

– Nu domnule antrenor, mă doare mâna.

– Odihnește-te și o luăm de la capăt. Trebuie să te încălzești puțin. Hai să facem niște foarfece, niște extensii, aducem

mâna la cap și ne răsucim. Facem o încălzire ușoară apoi ne reapucăm de flotări.

Amândoi lucrau ca o veritabilă echipă. Marcel repeta cu abnegație flotările incorecte iar antrenorul făcea abdomene. După o oră antrenorul se întinde și îi spune lui Marcel:

– Vrei să faci acest lucru?

– Ce domnule?

– Box.

– Da sigur că da.

– Atunci hai cu mine în parc să ne plimbăm și îți spun o mică poveste.

Ies ușor pe ușa arenei de box, antrenorul bea o sticlă de apă i-o întinde lui Marcel apoi se îndreaptă spre ieșirea din parc. Merg tăcuți până pe faleza Brăilei. Aici la Dunăre se așează pe o bancă.

– Marcel, numele meu este Anatoli Kamarenko. Sunt de origine lipovean și am fost boxer. Sunt cunoscut cu numele de Lipoveanul. Legenda vieții mele a început în urmă cu ceva ani când într-o încăierare am omorât pe cineva. I-am dat o directă, un pumn drept în față, a căzut pe spate și a rămas acolo. Acel om era vărul celebrului Ștefan Vasali, cunoscut de către noi ca Terente regele bălților. Eram campion al Brăilei de câteva ori nu aveam adversar. Mi-era frică de Terente deoarece acționa când nu te așteptai. După incident am fost anchetat și apoi m-au eliberat. Am continuat antrenamentele și într-o seară când am ieșit din sala de box un individ necunoscut mi-a spus să fiu pe faleză în jumătate de oră. M-am îndreptat încet către faleză. Văd faleza goală, mi s-a părut că a fost o glumă proastă. Când cineva mă strigă:

– Lipovene am venit să fac dreptate.

– Dar cine ești? Nu înțeleg.

– Mi-ai omorât vărul.

– Nu a fost vina mea, acel om a sărit asupra mea și eu m-am apărat.

– Te pot omorâ oricând pentru că eu sunt Terente, regele bălților și al Brăilei.

M-am îngrozit și m-am așteptat la ce este mai rău. Terente a aruncat pistolul în Dunăre și m-a provocat la luptă. I-am spus că nu am chef și mi-a spus că dacă îl bat nu o să mă mai deranjeze toată viața lui. A ridicat garda sus și a venit spre mine. Am eschivat de câteva ori, mai exact m-am ferit, și cu un croșeu i-am zburat doi dinți. Terente plin de sânge pe jos a urlat. S-a ridicat și m-a atacat din nou, apoi l-am lovit în stomac și i-am spart nasul. În genunchi Terente a urlat: *Lipoveanul m-a bătut. Să știe toată Brăila că el este cel mai mare boxer al tuturor timpurilor din acest oraș. Iar el l-a bătut pe regele Terente.* Am plecat acasă supărat și de atunci mi-am jurat că o să mă dedic antrenoratului. Uite așa am ajuns antrenor de box.

– Terente ce-a pățit? întrebă Marcel curios.

– La câtva timp l-au omorât jandarmii. A fost un om rău, a bătut, schingiuit, violat, ucis. Pe mine m-a respectat ca și sportiv. Ți-am spus această poveste tristă ca să tragi două concluzii. Prima este că niciodată să nu te bați în afara sălii de box pentru că poți omorâ pe cineva. Și a doua că un mare sportiv este respectat de cei mai mari bandiți ai lumii. Respectul, onoarea, calmul și onestitatea trebuie să constituie baza morală a unui boxer.

– Am auzit lumea povestind de Lipoveanul.

– Eu nu mai sunt acela eu sunt antrenorul de box Anatoli și atât.

– De ce ați plecat supărat dacă l-ați bătut pe Terente?

– Pentru că lumea este prea crudă și ca să-ți câștigi respectul trebuie să lovești.

Cei doi se ridică de pe bancă și umbrele lor se contopesc. Trecutul și viitorul boxului. Navele din port sunt anesteziate de soarele arzător.

Zilele trec și Marcel capătă încredere în el, se antrenează în fiecare zi iar duminica aleargă. Într-o zi când intră în arena de box, antrenorul îl oprește și îi spune:

– Ești pregătit pentru test. Vino pe seară ai primul tău meci. O să te bați cu Elefterie Grecul un boxer extrem de tânăr și foarte bun.

Emoționat Marcel îi mulțumește și aleargă în Grădina Mare plină de tei. Se așează pe bancă și adoarme. Visează că este căsătorit cu Elena și extrem de fericit. Se trezește, soarele se apropie de asfințit. Își aduce aminte de test. Se duce la arena de box și se încălzește. Plin de emoție vede cum antrenorul său vine alături de un boxer înalt, bine proporționat dar cu față de copil.

– Pregătiți băieți? Sala astăzi este doar a voastră. Dintre voi o să aleg pe cine să ne reprezinte la campionatul județean apoi la cel național.

Cei doi se încălzesc și intră în ring. Marcel emoționat se uită la cel din fața lui. În acest sportiv stă tot viitorul lui. Nu are nimic cu el dar o să-l strivească. Trebuie să-și împlinească destinul. Antrenorul este și arbitrul care le explică regulile. Marcel suflă ca un taur, proteza este sfâșiată de dinții lui,

brațele încordate la maxim. Lipoveanul dă startul și cei doi intră în gardă. Marcel este dreptaci celălalt stângaci, are garda inversă. Marcel aruncă o directă teleghidată în nasul Grecului, apoi cu un joc uluitor de picioare îl amețește. Se oprește și se duce într-un colț. Lipoveanul îi spune să se miște în ring nu trebuie să fie rigid. Marcel se încordează și se năpustește asupra Grecului. Pumnii cad în cascadă, directe, croșee și Grecul amețit se ține de corzi. Antrenorul intervine între ei dar Marcel vrea să continue.

– Gata Marcel! L-ai bătut, l-ai zdrobit nu trebuie să-l omori. Boxul nu este ură, este un sport.

– Iertați-mă eram prins în meci. Știți că îmi doresc să reușesc.

– Du-te acasă și liniștește-te. Ți-am spus, boxul nu este ură este artă.

Marcel obosit se duce acasă. Se plimbă prim Brăila se uită la case i se par mici dar elegante. Oamenii sunt străini. Totul este schimbat în jurul lui. I se pare că lumea nu-i înțelege lupta, furia de a ajunge un mare sportiv. Până și antrenorul său l-a criticat. Se trânteste pe divan.

– Ce ai băiatul meu?

– Nimic mamă sunt puțin obosit. Azi am avut primul meci și am câștigat.

– Felicitări dragul meu sper că nu ai pățit nimic.

– Stai liniștită mamă, sunt bine. O să devin ceea ce nu a crezut nimeni.

Și adoarme până dimineată profund. Se trezește obosit și se duce încet către sală. Lipoveanul făcea curat și îl întreabă mirat.

– Ai și venit? Credeam că te odihnești și tu după meci.

- Nu domnule, am venit să mă antrenez.
- Nu te înțeleg ești plin de ură.
- Nu sunt plin de ură vreau să fiu un rege. Un rege al boxului, rege al Brăilei. Nimeni nu vreau să ia în derâdere visul meu. Anatoli se lasă pe un scaun se uită la el și îi spune:
 - Și eu am fost ca tine până am omorât un om.
 - Dar era o bătaie de stradă.
 - Nu contează acest lucru. Nu trebuia să mă cred invincibil. Acest avânt negativ ne îndeamnă să facem multe lucruri necugetate. Cugetă și luptă, aceste trebuie să fie deviza ta.
 - Ce se mai aude cu lupta dintre Brigo și Pinte?
 - Pinte este accidentat, se pare că Brigo este campion național din oficiu dacă nu se va bate nimeni cu el.
 - Mă bat eu.
 - Lipoveanul zâmbește, și îl bate pe umăr:
 - Brigo mi-a fost elev. Este un boxer cu un talent uriaș, are niște croșee fantastice. Îți rupe garda în două. Este extrem de puternic și de rapid. Acum se antrenează la București la sala sportivă al Clubului Malaxa. A fost campion al Brăilei de trei ori. Lumea știe că se antrenează la mine, de fapt o să vină la Brăila în ziua meciului.
 - Și Pinte cum este?
 - Muntele Olteniei este extrem de solid pe picioare. Este greu de lovit, este extrem de greu de doborât. Este un boxer care are forță mare nu și tehnică. Amândoi sunt mari sportivi. Tu ești prea mic pentru ei. Plus că până la meci mai este doar o lună.
 - Domnule vă rog să mă supuneți la mai multe teste. O să înving toți boxerii din sala de lupte. Vreau să devin campion al orașului și al țării.

– Până la campionatul național începe campionatul județean. O să participi și tu. Dacă o să câștigi o să negociem.

Marcel nici nu așteaptă ca Anatoli să termine ideea că se repede să se încălzească. Toată săptămâna care urmează se va antrena. Va alerga, va face flotări, scheme de box, abdomene, va căra saci pentru antrenament.

După epuizanta săptămână începe și campionatul județean. Marcel se va bate cu Nicolae Florescu un boxer din Brăilița un cartier renumit în Brăila pentru boxerii săi. Anatoli îi explică ce trebuie să facă. Arena de box este plină în Brăila. Spectatorii îi aplaudă pe brăileni. În tribună este mama lui Marcel, prietenii săi, colegii de la sală și Elena.

Concentrat Marcel intră în ring cu o determinare uriașă. Își face adversarul knock-out în prima repriză după o uluitoare serie de directe și croșee. Directă de stânga, dreapta și croșeu de stânga apoi directă de dreapta, stânga și croșeu de dreapta. Adeversarul său este la pământ. Se califică în competiție. Îvinge toți adversarii până în finală când se reîntâlnește cu Elefterie Grecul. Finala campionatului județean se va disputa între Marcel Hamalul și Elefterie Grecul. Porecla de Hamalul a dobândit-o de la colegii de antrenament în sala de lupte. Hamalul este porecla dată după ce toți îi știau vechea meserie, de hamal la marea moară.

Cei doi boxeri se privesc în față. Marcel își aduce aminte cum l-a distrus pe grec. Grecul revoltat în sinea lui intră cu garda sus. Trebuie să-l provoace, să-l scoată din ritmul său pe Marcel.

– Marcel stai în cercul tău. Aștepți adversarul apoi te plimbi în jurul ringului. Să lovească el primul, urlă din colțul roșu Anatoli.

Marcel ud de transpirație, dinții încleștați, mușchii încordați la maxim începe o serie de lovituri. Concentrat doar la victorie, devine haotic. Grecul face o eschivă și îi atinge bărbia cu un croșeu. Dezechilibrat Marcel se prinde de corzi și nu mai vede bine în fața lui. Este numărat! pentru prima dată este numărat. Se ridică și se duce în colțul lui.

– Ți-am spus să aștepți. Unde te grăbești, vrei să pierzi titlul de campion județean. Intră în ring și fi calm. Echilibrat și iute așa vreau să fi. Pumnul tău să știe unde ajunge înainte să plece. Ai înțeles?

– Da domnule.

Marcel intră mai relaxat în ring și se tatonează cu Grecul. Runda se termină indecis. În ultima rundă Marcel se repede ca un uragan asupra Grecului. Acesta se eschivează dar primește un croșeu de stânga și cade la pământ. Marcel este noul campion al Brăilei.

Toată lumea se ridică în picioare îl aplaudă toți. Și-a împlinit visul numai după câteva luni. Anatoli se uită mândru la elevul lui.

– Să vină Brigo, să vină la Brăila să-i arătăm noi boxul de aici, strigă Marcel entuziasmat.

Se retrage în vestiar, unde se spală și se schimbă. Când iese îl vede supărat pe Anatoli.

– Ce-a fost prostia de la final? De ce ai strigat în gura mare numele campionului național.

– Vreau să-l provoc. Trebuie să mă bat cu el.

– Băiete termină. Îți faci singur rău. Nu te poți lupta cu Brigo este multiplu campion național și regional. Este o legendă. Nu a fost înfrânt niciodată.

– Tocmai de asta a apărut Hamalul. Legenda lui Brigo va apune.

– Ești nerealist chiar incoștinet. Eu te-am făcut ce ești! Un boxer tânăr cu perspective mari. Dar nu ești o legendă. Eu am avut zeci de meciuri și cunosc acest sport. De la o necutezanță te nenorocești pe viață.

– Domnule eu îmi urmez destinul.

Anatoli pleacă amărât iar Marcel rămâne să vorbească entuziasmat cu lumea. Ajunge acasă și își ia mama în brațe.

– Sunt campionul Brăilei la box. O să-i înving pe toți.

– Mamă ai grijă eu am un presentiment rău.

– Nu am ce să pățesc. Sunt destul de puternic.

A doua zi în zori este la sala de lupte. Anatoli îl vede de departe.

– Campionule nu ai somn?

– Nu până nu devin campion național. Trebuie să fiu.

Intră în sală și începe să se încălzească. Apoi se repede la sacii de box.

– Marcel o să te antrenez pentru meciul de la Brăila. Pinteă este bolnav rău. Dar nu uita că te vei bate cu un uriaș al boxului. Mai ai trei săptămâni.

Marcel cu pumnii încleștați:

– Hai la treabă.

Se apucă și face flotări, abdomene. Ridică greutăți, aleargă în Parcul Monument, pe faleză, pe Aleea Regală. Face combinații de box cu Anatoli. Marcel este fenomenal pe directe la stânga dar slab pe croșee.

– Trebuie să îmbunătățești croșeul. Brigo este un uragan când te lovește cu dreapta și stânga. Croșeele sale sunt de oțel.

Marcel se apucă și exersează directele de stânga și croșeele. Săptămânile trec și Marcel prinde încredere mai mare în el. Alergând pe Aleea Regală vede un afiș pe stâlp: **EVENIMENT MARE – ARENA DE BOX BRĂILA MARCEL HAMALUL versus ALBERT BRIGO**. În sfârșit și-a împlinit visul. Doamne cât a muncit. Din zori și până în noapte. În ultima zi de antrenament se duce pe faleză cu Anatoli.

– Domnule antrenor avem vreo șansă?

– Marcel ești un mare sportiv, ai o inimă de leu. Ești rezistent și rapid. Dar nu ești cumpătat în luptă. Ești imatur. Brigo e mai calculat, mai matur și mai experimentat. Nu zic că este mai bun în acest moment decât tine pentru că sincer nu este. Dar el are în spate 13 ani de box tu câteva luni. E drept, că să ajungă la performanța ta a muncit mult mai mult. Tu ai un dar dat de sus. Dar trebuie să nu uiți că norocul ține numai de tine. Ești un boxer foarte bun, dar foarte tânăr. Sincer îți spun Brigo are mai multe șanse decât tine. Dar tu dacă îl vei învinge vei deveni o legendă. Acum ești iubit și respectat în Brăila. Lumea te va cunoaște. Dar toate la timpul lor. Ai grăbit lucrurile și mi-e teamă de ce o să se întâmple.

– Domnule nu are ce! Sunt puternic și hotărât.

– Știu și asta îmi place la tine dar...

O voce suavă îi întrerupe

– Ești un copil!

– Elena ce faci aici?

– Am auzit ce vorbeai cu antrenorul tău. Te iubesc! Dintotdeauna te-am iubit dar ascultă-l, te rog nu te distruge. Brigo este greu de bătut. Tatăl meu mi-a spus că a omorât adversari în ring.

– Tatăl tău nu știe nimic despre box sau despre mine.

– Marcel, fata aceasta te iubește cu adevărat, te rog să o ascuți. Știe ce spune nu forța lucrurile.

– O să fac ce vreau.

Nervos se ridică de pe bancă și începe să alerge. Aleargă până la epuizare. Acasă adoarme buștean și a doua zi se pregătește de marele meci. Nu are emoții știe că va reuși.

– Băiatul meu vreau să câștigi dar am auzit că acest boxer are o putere uriașă.

– Stai liniștită o să mă descurc eu.

Pregătit de concurs cu un sac în spate se duce la arena de box ca să se încălzească. Lipoveanul îl așteaptă echipat de ring. Surprins Marcel îl întrebă:

– Ce faci îmbrăcat așa?

– Sunt pregătit să începem antrenamentul final. Acum ne vom lupta puțin.

Marcel se pregătește și intră în ring. Anatoli se repede asupra lui dar Marcel eschivează și îl lovește în stomac. Al doilea atac a lui Anatoli se sfârșește tot cu un eșec. Îngenuncheat de câțiva pumni Lipoveanul spune:

– Ai devenit un mare boxer, ești fantastic.

– Domnule am devenit ce trebuie să devin. Îți mulțumesc pentru asta.

Se îndreaptă spre sacii de box și se încălzește ușor. Se apropie marele meci și Marcel este plin de emoții. Sala începe să se umple de lume. Toți îi strigă numele. Intră în ring cu gluga pe cap. Este ud de transpirație, încordat și plin de hotărâre. Când se anunță numele lui Brigo sala aplaudă. Albert Brigo este un boxer înalt cu spatele uriaș și mușchi de culturist. Cei doi se

privesc în față. Marcel își închide ochii ca se concentreze la marile meci.

– Nu uita de croșeele lui Albert. Folosește directa și ciocanul, strigă Anatoli.

Gongul de început răsună ca un clopot în inima lui Marcel. Brigo se repede către el, Marcel stă bine pe picioare, se apără și răspunde cu directe de stânga. O eschivă a lui Marcel și o dreaptă în ochi îl dezechilibrează pe Brigo. Lumea exaltă de bucurie. Din tribune se aude Hamalul, Hamalul. Marcel se repede pe Brigo cu pumnii aruncați haotic.

– Retrage-te! strigă Anatoli. Nu sta acolo, plimbă-te în ring obosește-l.

Se termină prima repriză cu un mic avantaj pentru Marcel.

– Stai cu garda sus, atacă-l cu directele. Nu intra în croșeul lui. Nu te apropia de el. Ascultă-mă te rog. Nu îl asalta este boxer defensiv. Este puternic și ripostează la ficat și bărbie.

– Domnule este terminat! Marcel se ridică de pe scaun. Anatoli își pune mâinile în cap.

– Nu uita de croșeele lui.

Cei doi intră în gardă, Brigo se retrage și Hamalul atacă. Atacă în valuri haotic, Brigo răspunde cu un croșeu de dreapta la ficat.

– Pleacă Marcel, retrage-te că te distruge. Stai în gardă și aruncă directa de stânga, urlă Anatoli.

Cocoșat de durere Marcel urlă. Un foc în abdomen simte, ochii i se împăienjenesc se repede către Brigo acesta îi dă un croșeu în barbă. Marcel cade pe mâna dreaptă. Se chircește jos de durere. Se ridică cu greutate. Arbitrul oprește numărătoare și Marcel atacă cu garda sus.

– Mișcă-te nu sta în raza lui, strigă Anatoli.

Marcel se repede cu directe către Brigo. Îi prinde nasul, îi sparge gura. Runda se termină la egalitate.

– Nu te mai grăbi ascultă-mă! Te doare umărul?

– Nu-l mai simt.

– Păi este rupt sau dislocat, trebuie să oprim meciul.

– Nuuuu! o să mă bat și cu o mână și o să câștig.

Marcel se ridică de pe scaun. Mâna dreaptă nu o mai simte și ridică garda cu dificultate.

– Oprește-te! strigă Anatoli.

Hamalul atacă cu stânga, Brigo face o eschivă și îl nimerește în bărbie. Hamalul se dezechilibrează și cade în genunchi. Încearcă să se ridice dar o directă la față îl face să cadă la podea. Vede de jos lumina din ring ce-l orbește.

– Ce faci? Te-ai odihnit?

Marcel tresare, se uită în jurul lui...este pe docuri și mâna l-a mai lăsat.

– Da șefule, termin acum de cărat.

În zare soarele aruncă sclipiri aurii pe Dunăre. Marcel este orbit de lumina de reflector a soarelui Brăilei.

Numărul 44

Pași greoi în noapte se aud, apa din bălți este cutremurată de un trup masiv plin de suavitate. Zgomotul îi zgârie urechea, vântul îi rănește osul, un sunet metalic, surd, se aude. Pe față i se citește oboseala din aceea zi de căldură infernală, o căldură ca focul gheenei, ca un jăratic aprins într-o caldă zi de vară. Strada i se pare pustie, singură, goală ca și un copac în mijlocul iernii. El însuși este gol, un spațiu imens este în sufletul lui neliniștit. Un spațiu ce a fost umplut în viața de distracții, de timp irosit, de femei ușoare și de băuturi alese. A avut o viață mondenă, elegantă, un vagabondaj de lux după expresia sa. Ploaia îi bate încet în tâmplă, norii negrii îi apasă bolta creierului, cutia craniană se subțiază, se micșorează până la ștergerea definitivă din această sordidă viață.

O mașină uitată în noapte trece pe lângă el, un zgomot infernal i se pare motorul silențios al acestei mașini, de o proveniență necunoscută. Copacul ce se vede în fața lui i se pare un monstru că brațele răsfirate, un octopus mitologic sau un ciclop. Este ca un fluture fără apărare prins în pânza de păienjenă a sortii. O soartă inexorabilă, laxă fără o certă posibilitate de afirmare, un șir de vise rupt de la început, un șir de iubiri presărate

cu lacrimi fără substanță, oameni cărora le-a dorit moartea, nici el neștiind de ce. Nu este un om rău, dar este o ființă care nu poate suporta moșia sau falsitatea ridicată la rang de virtute. Nici un intelectual de clasă nu este dar a citit suficientă filosofie, literatură, poezie chiar și istorie.

Pe stradă se aude o bufnitură... era o ușă metalică. Este obișnuit, altă ușă care i se închide în față, ca atâtea altele în viață. Își aduce aminte acum ceva timp, Doamne parcă a trecut un mileniu, era pe strada Visului. Se ducea tremurător cu flori în mână, niște roze cu un parfum poate prea dulceag. Se ducea la ea plin de speranțe și cu aceea indiferență a îndrăgostitului, relaxat, sigur, deja o simțea a lui. Se apropie de cenușii bloc, plin de oameni fără speranță, ca niște atomi uitați în celula urbană unde elementul central era ea, nucleul. Se apropie de scară, formează numărul 44 la interfon și nu răspunde nimeni. Trece o oră același țârâit gol, dureros ca dinții, nimic. Un sunet care anunță că dincolo nu este nimeni, anunță moartea acelei zile pline de speranță. Se întoarce acasă, telefonul îl va asalta cu o poftă animalică nestăpânită. Degeaba același sunet gol, aceeași goliciune a ființei, același sicriu în care dormea, singur fără Ea.

Strada șerpuiește puțin, un misterios sunet se aude, un cântec în surdină al vântului. Este ca o simfonie a celui mai comun compozitor al lumii, cunoscutul de toți și totuși un Mare Necunoscut. Același sunet l-a făcut să creadă că a găsit fericirea. Într-o marți acum câțiva ani, când încă ziua căpăta culoarea roz dimineața, era în autobuz. În difuzoare o melodie calmă, lentă cu o savoare rară. Pe un scaun în fața lui vede doi ochi uitați demult, acum parcă reînviați. Este prins de o imensă bucurie și o mare deznădejde. Este ea care nici măcar nu îl salută,

de fapt se uită în gol,ca printr-o geam verde al unei sticle de bere,o privire amețită de băutura amară a deziluziei. Se apropie încet,muzica se oprește și o salută. Ea ridică ochii absenți și întreabă: Cine sunteți? Vârtejul din sufletul lui putea răsturna autobuzul, de fapt putea smulge toate blocurile din acest nenorocit oraș. Furia sa putea omorî pe orice ființă care ar îndrăzni să-l atingă.

În față străzii vede o magazie,de fapt un magazin improvizat în care comerciantul străzii vinde tot felul de nimicuri extrem de utile omului modern. Azi vede pe ușă închis, același scris pe care l-a văzut în urmă cu probabil un deceniu, secol sau mileniu în fața ... nu mai știe a ce. Ea era pe stradă se repede după ea,întră într-o clădire pe care scria închis,un loc în care nu va putea intra niciodată. O fi un neinițiat sau pur și simplu nu putea înțelege taina care o înconjură,o taină cu gust de fructe străine și ușor digerabile.

O carte i-a marcat viața, o carte în care a aflat ce înseamnă omul, viața. Titlul nu contează,de fapt pentru el nimic nu contează ci doar esența. Pe scurt, aceea carte povestea soarta unui mare erou uitat de către toți,părăsit până și de familie. Crede că e o poveste universală aplicată pe tot globul. De la greci la romani, la spanioli și francezi,la români și ruși,eroul este primul uitat. De ce oare? poate pentru că așa trebuie să fie. Deși nu este un erou și el a fost uitat de către mulți sau poate este....S-a luptat cu sabia sa pentru a da de Ea, cu scutul s-a apărut de răutăți,cu săgeata a tras pentru a o atinge, dar Ea a fost prea dibace pentru el,un luptător fin dar cu o putere uriașă, o forță herculeană ce a doborât până și gigantul cenușiu, orașul mizerabil în care locuia.

Biblioteca îi provoacă o repulsie de când a dat de Ea. Un om care își pierde timpul acolo, uită de el de ființa sa, devine o carte pe care puțin o înțeleg și astfel ajunge singur, singur. Un om trebuie să trăiască nu să citească ce alte bazaconii au scris alții. Da, poate afirma cu siguranță, îi urăște pe scriitori. Falși oameni ce nu pot trăi în lumea asta și zugrăvesc alta după mintea lor, uitând de pământ, apă, soare de oameni. Poeții i se par jalnici, niște impotenți intelectuali. Divinează omul care nu este decât carne ce așteaptă să se putrezească, o divinează pe Ea veșnică trădătoare cu inocență diavolească, divinează alte lucruri care sunt frumoase și fără a le exprima prin cuvinte alese, uite de exemplu stelele.

Se oprește acum pe stradă se uită la o stea ce luminează puternic. Este aceeași stea de acum un secol când a ținut-O de mână, când a mângâiat-o. Lumina ei îi scaldă fața de o paloare cadaverică, ochii stinși, de fapt omorâți de zâmbetul Ei. Mână sa îi este parcă tatuată pe a sa, pielea sa este încrustată în cutele pielii sale obosite și lăsate. Ochii săi de culoare vidului, greu de reprezentat i-au întunecat ochii, el vede de atunci lumea prin ochii săi. Gardul pe care se sprijină este de un lemn putred, ros de ploii, se rupe brusc și cade, se prăvălește și el atingând pământul înmuiat de ploaia ce are un sfârșit ce seamănă cu durerea sa. Atingerea pământului îi provoacă un fior, o plăcere, un impuls erotic nestăpânit. Este de fapt un ecou al atingerii ei, al pielii ei reavăne, pline de must și răcoritoare ca zăpada. Mirosul pământului este mirosul cărnii ei care tremura înaintea sa, a stăpânului ei.

Sânii săi era de o opulență pe care nici măcar un Fidias sau un Michelangelo nu și le putea imagina. Se îmbăta privindu-i,

gura îi era toată apă la gândul că îi va avea măcar și un minut. Pământul se lasă sub greutatea trupului său istovit, bătut ca o corabie de valuri mărețe și necruțătoare. obrazul ei era pentru el imaginea infintului alb, un loc în care începe fericirea.

Prima noapte alături de ea a fost un extaz pe care nici un poet nici măcar Dante în paradisul său nu îl poate descrie. Cerul devenise corpul ei cu miros de tămâie, mâinile erau vântul primăverii, sânii două mari stele, pubisul său era locul de unde s-a născut Universul, universul său și al tuturor bărbaților istoriei. Nașterea este durerea mamei, sângele ei binecuvântează noul venit, așa sângele Ei l-a botezat în iubire. Băptizarea a fost un sacrilegiu dar pentru el a fost o sfințire a corpului și sufletului său. Nu a iubit-o așa cum toți oamenii se iubesc, a fost o iubire nebună, infernală chiar sadică. Noapte de noapte se gândea la ea, păcătua gândindu-se la viitorul act sexual, era devorat, secăt de ființa ei extrem de dulce cu aromă de duh al desfrânării.

După nopțile de iubire s-a așternut o tăcere cum observă el acum pe strada care o șerpuiește din nou, misterul vorbirii era uitat pentru ei. Ea avea un dar ales și anume vorbea când tăcea și invers. O ființă ciudată dar totuși atât de carnală, atât de succulentă greu de rezistat. Frumusețea ei nu era una vernală, nici pe departe feciorelnică, ci era una venusian-obscenă. Atrăgea prin mișcări lascive pe care nu i le puteai înțelege de la prima sau a doua întâlnire.

Zărește o baltă mare tremurând de stropi moi de ploaie. Este ca o gaură mare acoperită de lichid negru. Așa erau ochii ei găuri acoperite de lichid alb cu o pată mare verde, erau ca de gheață nu aveau căldura maternă. De fapt această femeie nu avea un instinct matern, ocrotitor, era brută, era năvalnică în

purtări ca un războinic care dorește să posede tot. Acei ochi pe care el i-a văzut dimineață de dimineață, acum câțiva ani sau câteva clipe. Imaginea lor se estompa după fiecare vedere,parcă fiecare privire ascundea o altă faptă, un alt secret o altă viață.

O mașină trece în goană,zgomotul ei îl surzește, îi străpunge creierul amortit de vise și fantasme metafizice. În lumina farurilor vede o mingie de foc, își aduce aminte de lumânările pe care le aprindea în fiecare seară lângă patul lor, alcov plin de păcate frumoase și de virtuți spălate cu erotism. Observă că este murdar de pământ, o culoare greu de exprimat prin cuvinte îi vine în minte. Este culoare părului ei, a pubisului unde de atâtea ori a visat eternitatea. Aceea culoare era așa de unică încât nimeni nu o va putea defini nici măcar un Botticelli sau un Picasso nu o va putea alcătui vreodată. El este creatorul acelei culori,numai el poate picta cu aceea culoare venită din labirintul întunecat al minții sale.

O durere înceată, calmă de cap îl apucă.În creierul său parcă este un minotaur ce aleargă după gândurile sale ca să le devoreze,își simte câteodată capul decervelat, gol ca o nucă. Pulsunile pe care le simte în ceafă, gât și tâmplesunt semnele unei neliniști profunde, cu toate că mulți i-au spus că poate fi bolnav, nu, nu este vorba de boală răspunde el ci de luptele interioare în craniu. Un craniu pe care îl simte tot mai legat de cer,o calotă pe care o leagă de bolta stelelor. Se simte astfel nemuritor,stelele nu mor deci nici el nu va muri. Luna este parte integrantă a creierul său,neuronii sunt stelele sale iar ideile sunt cometele ce se succed cu repeziciune.

Timpul în care trăiește se dilată este acum în alt univers unde este Ea în toate ipostazele diferite, în casă, pe stradă, la

un bal, elegantă, aranjată dar și neglijent îmbrăcată, nespălată cu un suav miros de sudoare, nemachiată, indiferentă, dulce, supusă, cutezătoare, fecioară, curvă, eroină, lașă, femeie de casă, femeie de carieră, amantă a tuturor, amanta sa, soția sa, fata sa. Toate aceste reprezentări fac parte din gândurile sale, de fapt da sunt reale, dacă el stăpânește timpul nu poate stăpâni și spațiul? Stări de delir îl cuprind se lasă pe vine în bălțile străzi și se uită în sus, o stea se apropie și îi mângâie fruntea, zâmbește și se vede în pat.

Acolo o dezbracă ușor, o mângâie sălbatic, posedarea este un act animalic, cu o poftă pantagruelică ea îl strânge titanic în brațe, își dorește să îi simtă sămânța care va fertiliza un nou cer, urletul său rupe haosul gândurilor, violența mișcărilor crapă pereții, sfarmă blocurile, aruncă orașul într-un hău. Hăul pasiunii moarte, a veșniciei, a uitării de sine, a metamorfozei plastice într-o suavă statuie de carne transpirată, mângâiată de vântul ce vine din gurile lor care s-au rupt și s-au lipit din nou pentru un întreg. Sămânța aleargă cu repeziciune pentru fertilizarea unei plante albe care va da naștere unui bulb plin de așteptări, vise, dezamăgiri, iubiri și trădări. Extazul ei este sacru, ochii îi ating tavanul care se sfarmă ca o oglindă rănindu-i pe amândoi, sângele li se amestecă și uncropul lor dă naștere unor mici vietăți, unor dragoni, unor centauri. Zborul haotic al vietăților este purtat de gândurile celor doi veșnic amanți. Unicorni, centauri și minotauri aleargă din sângele lor spre cenușia lumea a orașului, spălând imaginea lui cu mitologie demult uitată.

În fața zărește o ușă de o culoare inexpresivă. Este aceea culoare a ușilor tuturor închise în fața sa de-a lungul vieții. La școală nimeni nu îl lua în seamă, acasă părinții în lăsau singur,

prietenii uitau de el cu lunile,iar puținele fete pe care le-a iubit îi trânteau ușa în față cu un zâmbet extrem de nevinovat, vina a fost a ta nu a lor. Știe zgomotul ușii trântite în față este ca o tobă care îți rupe timpanul și îți provoacă sângerări ale sufletului, ah ce cântonetă tristă a omului uitat până și de soarta sa ...

Se oprește în fața ei,caută cheia de culoarea plumbului și se gândește la ultima noapte de amor,când iadul a devenit real. L-a sărutat cu foc de jar, l-a strâns ca o menghină și i-a șoptit la ureche,nu mai putem trăi alături. Cerul s-a rupt în două și din el au ieși oști de grifoni și balauri care i-au repetat în cor acel NU cuvântul căderii din paradisi. Ca un Adam a realizat că veșnicia nu i-a fost dată decât pentru a o aprecia nu a o avea. Cu un surâs pe care nici măcar preoții misterelor eleusine nu îl dezlegau s-a ridicat în fața lui, cu sămânța sa curgându-i ca o lacrimă pe coasta de lapte și i-a sărutat mână.

Sărutul a fost mai dureros decât moartea sa, decât blestemul părinților,s-a aruncat la picioarele ei, i-a sărutat pubisul și a întrebat-o:de ce? a zâmbit și i-a pus un deget pe buze: taci, nu strica această liniște.

În această seara liniștea îl cuprinde din nou,este o tăcere a copacilor,a felinarelor, a mașinilor, a blocurilor, a cartierului, a orașului,a oamenilor, a țării, a Universului... cade prăbușit și urlă blestemată fi tu tăcere rupe această taină. Cu ochii împăienjeniți vede ușa și o siluetă cu iz de smirnă,se apleacă asupra lui îl sărută, îl mângâie și îi spune: nu poți să înțelegi niciodată, de fapt nimeni nu a înțeles de la începuturi până acum. A stat așa nemișcat un timp ca un veac și apoi se ridică, bagă cheia în ușă și deschide scara blocului. Un scârțâit al balamalelor îi zgârie creierul obosit și îi provoacă o frică. În fața lui scara

este învăluită în întuneric de humă, o pâclă pe care nu o poate străbate fără ajutor. Se mișcă greoi, cutia sa cu scrisori este deschisă cu cheia în ea,și cu un plic galben șters. Se repede să îl deschidă,dar nu poate. Dacă este de la EA? nu, poate e de la părinți, frați, care? au murit demult de când a venit ea în oraș.

Era vară un soare torid, mașinile urlau infernal, aerul era pestilențial datorat noxelor și proastei igiene a locuitorilor. Pleacă din bloc,aranjat ca de obicei,un costum negru deschis, cu o cămașă albă, apretată excesiv, cu niște mănuși de catifea negre și cu pantofi cu lac. Era un pic demodat, toți se uitau ciudat la el. E un artist, un boem spunea lumea, el se considera un om cu bun gust. Se îndreaptă către stația de autobuz, unde urma obișnuita așteptare. În câteva minute hodorogind apare un autobuz verde plin de rugină și cu miros stătut. Același autobuz mergea cu el parcă de o eternitate. Într-o zi se urcă bine îmbrăcat și se pregătește emoțional de o întâlnire. La o stație se urcă cineva cu un miros vernal, proaspăt. Efluviile mirosului îi gâdilă nările anesteziate de praful și de mirosul azbestului. Era Ea,îmbrăcată cu o rochie roșie de culoare sângelui, cu părul despletit de culoarea pământului, cu ochi ca iarba. Nu o mai văzuse până atunci în aceste oraș. După ceva timp va reuși să vorbească cu ea și așa se împlinește soarta sa.

În fața sa scările fără lumină, un labirint ieșit în afara spațiului. De fapt în labirint ieși din această lume, chiar și din acest Univers. Se aștepta să vină un minotaur să îl atace,să îl devoreze. Nu poate înainta pe scara unde de atâtea ori,plin de veselie, mergea cu ea către nr. 9 sanctuarul lor păcătos. Acum era singur,de o imensă singurătatea și scările i se păreau trepte de apă, zidul de peșteră, fără o barcă de salvare, geamurile i se păreau

stalactite iar tablourile picturi rupestre din alt timp. Corpul său greoi se așează pe prima treaptă. Își aduce aminte de prima întâlnire într-o plăcută zi de vară. Cafeneaua parcă îi aștepta, nerăbdător el deja comandase un capuccino, Ea întârzia, minutele treceau ca anii. A trecut o oră, parcă trecuse un secol, un secol de așteptări, de vise, de iluzii exact ca sordidul secol ce se apropia de final. Nu mai ține minte cu ce era îmbrăcată, ține minte mirosul ei de portocali, gustul mâinii ei de piersică, buzele ei de miere de tei, respirația ei de mentă. A crezut că își va pierde capul de fericire când a văzut-o, au vorbit atunci mult, poate câțiva ani. De atunci viața sa era legată de acel miros fructal pe care îl va savura câteva clipe, căci fericirea zboară iar durerea împietrește pe loc.

Se ridică de pe prima treaptă încearcă să urce, o greutate enormă stă pe umerii săi. Oare Atlas s-o fi simțind la fel? se întreabă. Greutatea unor răspunsuri: Unde este Ea? unde sunt prietenii mei? de ce m-au uitat părinții? Întrebări retorice pe care viața l-a făcut. De când a cunoscut în aceea zi de vară toropitoare, a început calvarul său intern. Pasiunea pentru ea i-a distrus practic familia, nu a mai putut comunica cu nimeni. Toți o atacau, o făceau damă de lux, iar el o vedea ca pe un înger. Nu poate uita mârșăvia pe care a făcut-o pumnul acela care i-a umplut fața de sânge fratelui său, în urma unei afirmații: ea este o curvă, s-a culcat cu unul. Nervii săi întinși la maxim au cedat și au spart fața celui care a avut grijă de el, l-a apărat de când era mic, i-a dat de mâncare. O mârșăvie care și acum îi apasă trupul vlăguit. De ce nu și-a cerut scuze? nu știe poate Ea a fost un adevărat demon sau ceva mitologic, o nimfă. Fratele său își doarme somnul de veci, sigur pe craniul său apare pumnul

dat, de fapt acel semn va rămâne o veșnicie. Își aduce aminte de pedeapsa dată de Dumnezeu, cine își lovește părinții să rămână cu mâna sau piciorul neputrezite ca semn de păcat. El va rămâne cu această mână, păcătoasă și acum nevolnică, tremurătoare. Mama sa bătrână a uitat de el în clipa în care i-a reproșat că este rea și nu îi vrea binele. Propria lui mamă care l-a crescut, ce om josnic este, ce turpitudini alese deține. Tatăl său a murit împăcat spunându-i că dacă o iubește atunci să rămână până la moarte cu ea. Aceste fapte îi apasă umerii de bronz, încleiați, brațele oboseite, creierul răvășit de visuri ciudate și de gânduri obsedante.

Se scufundă în treptele pe care le urcă, se zbate are senzația că se îneacă, vrea o mână de ajutor, strigă după mamă, frate, tată dar ei sunt demult în lumea veșnică. Parcă o vede pe Ea, plânge și o apucă de mână, se împiedică și cade zdrobindu-și dinții de scară. Gustul sângelui îl aduce la viață, trăiește după atât chin. Prietenii săi l-au părăsit spunându-i că este o femeie de nimic și că nu va ieși nimic bun. Este bună pentru distracție, pentru nopți pline de voluptate dar atât. Fiecare femeie are vocația ei, de gospodină, de hetairă, de intelectuală, de sportivă. Vocația ei a fost de pierzanie de suflete și de colecționat inimi frânte, vocația de amantă. O amantă veșnică pentru toți, aceeași ochi, gură, miros, un arhetip pe care toți îl încearcă. Pentru el a fost arhetipul femeii ideale, cu o compoziție internă de nouăzeci la sută femeie, zece la sută zeiță. Eșecul lui a fost că nu a avut și el acel procent de zeu în el. Sângele îi curge pe gură murdărindu-l, are un gust dulce acrișor, este lichidul suferinței sale, acum iese pe gură pentru că a înecat sufletul cu sânge, atâta durere a simțit când Ea...

Se sprijină de perete și urcă, parcă se afundă în scările acelea, mușchii îl dor, fiecare contracție îi strânge creierul, spatele parcă îl sufocă, urmele fostului mare atlet se văd în musculatura mâinilor și în dimensiunea spatelui, umerii săi de Atlas fiind recunoscuți în oraș de la depărtare. Prietenii îl strigau Hercule, a făcut o serie de sporturi, rămânând în cele din urmă la înot. Acum este o palidă umbră a bărbatului care altă dată avea orice față își dorea, care posedea cu o pasiune amănunțită, care era iubit și temut de toți, care trăia din distracții și iluzii nocturne. Scările i se par grele, ca un munte abrupt, fără nici măcar un ienupăr sau măcar o creangă de care să te prinzi să te ajute să urci. Groaznic a mai ajuns, se gândește el, dacă această scară i se pare grea.

Nu a avut copii sau cel puțin nu știe, au venit câteva fete să îi spună că îi poartă copilul în pântec. Nu a băgat de seamă a zis că nu e adevărat și le-a gonit. Acum îi pare rău, ce bine era dacă avea acum un braț tânăr lângă el care să îl ajute să urce aceste interminabile scări. Se așează și se gândește. Oare Ea a dorit ceva de la mine? ea a dorit cu ardoare trupul său sculptat dar nu și sufletul său bun, din păcate sufocat de trup. În tinerețe gândim în termenii trupului, la bătrânețe în termenii sufletului și a minții. Viața omului este ghidată după gânduri și instincte, el a fost un om al instinctului, cu toate că un om lipsit de cultură nu era. Lecturile sale nietzscheene i-au schimbat viața, a citit și poezie, ce-i drept mai la maturitate, dar cel mai mult a citit romane de aventuri. Din ele a împrumutat această viață spuneam de vagabond, un vagabondaj luxos, opulent, a avut de toate și acum le are, dar nu a avut-o pe Ea. De la Ea a dorit totul se visa la casa sa, cu câțiva copii, cu pisici și câini, ce mai o casă normală, nimic ieșit din comun.

Ea a fost atrasă de viața sa anterioară, nu suporta liniștea îi plăcea să călătorească, să afle, să cunoască tot, asta înseamnă sa aibă și noi aventuri. Era o aventurieră pe care a vrut să o facă de casă, era imposibil. A visat să vadă toată lumea, de fapt după el, a călătorit mult. Destinul ei nu a fost unul casnic, a fost ca un Ulise feminin. Se uită în mână are plicul galben șters, nu îl va deschide de cât în casă. Dacă va mai ajunge mai are un etaj care i se pare ca o escaladare a celui mai înalt munte posibil. Urcușul nu îl mai simte, oboseala i-a întunecat privirea și îl apucă un leșin.

Ca acel leșin după ultimele lor nopți de pasiune, o dragoste sălbatică, carnea fiind sfâșiată cu unghiile, transpirația lor devenea un fluviu iar respirația un vârtej mortal. Stările cateleptice post coitum erau înălțătoare, era aceea nebunie plăcută, o nebunie orgasmică, un delirium tremens provocat de acuplarea aproape extatică. Un strigăt surd auzit poate doar de umeda pernă se făcea auzit, era strigătul sfârșitului, al atingerii punctului unde corpul nu mai există, este purtat prin zbor de sufletul ce a rupt chingile inimii. Se uită, vede un perete scrijelit cu nume de echipe de fotbal, cu naive declarații de iubire, de obicei spuse în altă limbă, cu numere de telefon aruncate în glumă sau în seriozitatea omului disperat după o pereche.

Urechile îi țiuie în față vede un tablou, un peisaj rupt parcă din altă lume, o corabie mică bătută de valuri. Așa a fost inima sa când a aflat că ea a existat, inima lui a fost aproape copleșită de bătăile în disperate și haotice, creierul său murit în acel moment, buzele au fost sfâșiate rupte de jumătatea lor buzele ei pecetluite pe vecie pe buzele groase și cu aspect de fragă, deosebit de senzuale pentru un bărbat. Mâna sa a fost ruptă, a fost

aruncată cu furie în eter, nici o altă mână nu o va mai prinde de acum încolo, mângâierea ei a rămas tatuată pe corpul încă puternic și plin de sevă.

Se apropie cu mâna tremurătoare cercetează marginea tablourile, un lemn vechi, putrezit de culoare măslinului copt, îi aduce aminte de scaunul pe care el a stat de atâtea ori, mângâiat de ea. Pe atunci ea îl tundea pe acel scaun, cu un simplu foarfece îi tăia părul de o culoare nedefinită, un maro opal cu accente verzui, semăna cu un mușchi în unele părți. Foarfecele îi tăia firul tare de păr și cu fiecare tăiere parcă renăștea încă odată și încă odată. Ea îl aducea la viață aproape zilnic, dar nu se compara ritualul tunsului. Apoi cu părul tăiat dar prezent pe el, îi aducea un castron gri plin cu stafide și migdale, numai după ce mânca acestea, cu o nemăsurată plăcere, se ducea să se spele. Gustul acelor stafide nu îl va uita niciodată, mai ales că se amestecau cu saliva ei dulce, fiecare stafidă era urmată de un nou sărut. Migdalele îi aduceau aminte de ochii ei migdalați, cu un verde de iarbă proaspăt cosită, iar gustul lor era gustul pubisului ei de zăpadă. Tabloul i se pare în altă lume, în stânga sa vede un întrerupător negru, îi este teamă. Dacă aprinde lumina toată lumea va ști că a venit, și îi va plânge în ascuns soarta, dacă nu atunci întunericul poate să îl înghită și să îl devoreze lent. Oricum toți vom sfârși devorați de noaptea eternă. Se uită la tablou, apoi la peretele ce demult nu mai este alb și nu aprinde lumina.

De mic i-a fost frică de întuneric, o frică abisală. Se părea că monștrii cu mulți ochi și urechi îl vor ataca sau ca animale fioroase îl vor sfâșia. Frica aceasta a dispărut odată cu inițierea în actul magic al iubirii, în momentul suprem de fericire al

omului. Cealaltă persoană îl ținea în brațe, îl mângâia astfel era protejat. A perceput-o ca pe un întuneric în care s-a afundat, de care nu i-a fost frică, deoarece Ea a fost întunericul inițiativ. Cu ea a învățat că este cel mai puternic om de pe pământ. Poate de aceea a-și fugit, forța pe care o emane o distrugea. Treptele i se par năluciri în labirintul de beton al blocului, martor a nenumerate, căderi, ridică, reîntoarceri a umilei ființe numite om. Aceste ziduri sunt păstrătoarele tainelor universului, cunoașterea lor este dincolo de cea profană, de cea posibilă, este o adâncire în ființa umană, au fost sărutate de bucurie, scrijelite de dragoste, plânse de nefericire, blestemate de durere. Se ridică și se uită, mai are 12 trepte un număr uriaș pentru om care abia se mai poate mișca, mușchii i se încordează ca pe vremuri când făcea sport și se chinuia să reușească o performanță fizică, ochii i se înceteșează, o apăsare interioară îi distruge suflul, cade lângă prima scară neputincios se uită în sus.

Își aduce aminte de verile calde în care Ea îl răcorea cu fructe și îl toropea de iubire, acele veri nici mari poeți nu le vor putea descrie, omătul pieptului ei era binefăcător, fructul ființei îl mușca cu lacome, zeama i se prelingea pe tot corpul și îl îmbălsăma. Acum stă jos lângă o treaptă și nu are putere nici să urce. Se sforțează, cu mâna tremurândă, cu ochii în ceață, cu corpul greu cât Universul, se ridică. Se sprijină de scară, și urcă fiecare încleștare a forțelor îl doare, îi rupe mușchiul, îi sfarmă osul, plânge de durere, pașii sunt parcă inițierea unui copil în tainele mersului. Cu fiecare treaptă reușită se bucură ca de o mare victorie ca atunci când... alergase la maraton deși nu era printre primii când a trecut linia de sosire a izbucnit în lacrimi de fericire. A reușit ceea ce puțini în istoria lumii reușiseră, de

la martirul primului maraton până la ultimul om care reușea să facă acest lucru. A fost prima și ultima lui cursă de maraton, apoi a venit înotul un sport cu satisfacții mari dar nu de gigantismul maratonului. Reușita este practic spargerea tuturor barierelor fizice, astfel omul poate dovedi că este mai puternic dacă dorește. Apoi a venit Ea și sportul a fost uitat, Ea a fost maratonul vieții lui unde nu a ajuns niciodată la sfârșit, deoarece fiecare zi era o nouă și o nouă probă.

Escaladarea cu anevoie se face, în față vede becul cu firele ieșite pe afară, pereții măzgăliți de copii sau de tineri amorezați. Pasul să sparge piatra treptei, sub el parcă este desființată, parcă atinge solul, fundația fiind și ea distrusă în mii de particule invizibile. În mână plicul galben este tremurător, nerăbdarea cu care îl va deschide, îi face rău, îi este frică să nu îi distrugă conținutul. Scara de fier de care se sprijină se îndoaie sub greutatea gigantică a sa, plânsetul scării este unul surd și cu ecouri până jos. Ajunge la ultima treaptă, cu un oftat zguduitor se așează și privește tavanul alb cafeniu.

În fiecare dimineața obișnuia să bea cafeaua cu ea, cu puțin zahăr aseasonată cu un doi biscuiți de ciocolată, apoi își făcea ritualul de ieșit în lume și pășea încrezător către oraș. Seara când venea beau o ciocolată caldă, vara era puțin mai rece și se uitau împreună la un film, sau pe un album. Pe noptiera fiecăruia exista o carte, numai că aceea carte a rămas ani întregi la o anumită pagină, cum ajungeau în pat cum focul iubirii îi aprindea pe amândoi. Somnul dulce era înlocuit de pasiunea avântată a celor doi și de nelipsitele șoapte de alcov. La televizor nu prea se uitau, în schimb citeau fiecare un ziar plin cu noutăți despre lume. Plecau des în alte orașe chiar țări, se plimbau mult, excursiile fiind

însoțite de nopți zile și invers. Singurul moment unde mai făcea sport era la mare,unde înota cu o plăcere demnă de admirat. Era un virtuoz al înotului,știa toate stilurile,era pasionat și de tir, la mare se oprea la aproape toate tonetele și împușca de zor ținte de plastic sau oțel. Fiecare zi avea un anume gust dar zilele de vacanță erau de a dreptul fascinante. Amândoi uitaseră de prietenii lor comuni,de fosta lor viață, acum aveau o singură viață, doar ei doi. Nu mai cunoșteau pe nimeni altcineva în afară de ei. Era o înstrăinare dulce,nici nu le păsa de ce vor spune ceilalți.

În fața vede o ușă roșiatică, ușa care a cunoscut atât de bine povestea lor, era numărul 44 apartamentul său. Aici au stat un număr destul de însemnat de ani, poate a trecut un veac... sau un mileniu, nici el nu mai știe cât timp a trecut sau dacă a trecut. Scurgerea timpului este atât de misterioasă, încât nouă ni se par mult iar pentru timpul Universului este o oră sau mai puțin. Eternitatea și infinitatea Universului nu se poate raporta la furnicile de pe pământ, cu o viață mai mult decât efemeră. Se apropie de ușă numărul său scris cu litere argintate este numărul speranței aici se simte potejat de orice rău. Își bagă mână în buzunar și scoate cheia cu un breloc în formă de pește,cheia este ștearsă de atâtea răsuciri. Răsucirea i se pare așa grea, va deschide ușa și va fi singur, fără nici o mângâiere, fără nici un zâmbet sau un salut. O singurătatea de mormânt,un sicriu în care este condamnat să stea. Apartamentul mobilat cu gust îi provoacă o repulsie enormă, totul în el are amprenta Ei. Unde au stat,unde au mâncat, unde au dormit, unde au făcut dragoste,unde s-au certat și unde s-au despărțit.

Plicul îl așează pe masă, greoi se așează pe un scaun. Îi tremură inima, mână dacă nu mai este,dacă s-a căsătorit și alte

întrebări retorice și repetate cu tremur în suflet. Deschide cu mâna tremurândă și vede o foaie bleu, pictată cu niște trandafiri roșii, atent începe să citească:

„Dragul meu eu sunt acum în altă lume, am fugit de tine și de viața ta. Știu ca am fost lașă și nu te-am anunțat dar am fugit de noi. Mă iubeai prea mult și eu m-am speriat enorm. În josul paginii o să citești câteva versuri pe care le-am scris pentru tine. Te iubesc.“ Aruncă scrisoarea pe jos de nervi, nu se mai poate controla. Scoate un urlet ce a zgâriat pereții, tablourile s-au cutremurat. De ce? De ce? Se mai uită odată la plic, nu era datat. Data aceea când a venit acasă cu un cadou pentru ea și ea fugise. Nu poate uita a crezut că cerul s-a rupt și a căzut pe el. Se duce nervos în pat.

Toată camera se învârtea cu el, razele lunii desenau mici monștri selenari, frunzele unui bătrân copac băteau ritmic în geam, era ca ticăitul inimii sale. Perna o strânge cu putere până ce îi stoarce și ultimul gram de parfum lăsat de ea. Îl absoarbe cu nesaț, plămâinii îi sunt înecați, tușește și trage până la epuizare. Cearșaful are același miros, nu l-a mai schimbat de când a plecat Ea. Totul în acest dormitor lugubru îi aduce aminte de ea. Pe birou zărește o fotografie el și Ea, lângă un copac, ea în rochia aceea roz, iar el în cămașa aceea verde pal. Câte amintiri nu îi zburdă acum prin cap. Nu poate adormi... se foiește... vede prin minte prieteni demult apuși, își vede mama, o vede pe Ea. Geme în surdină, nu îl aude nimeni, aruncă perna pe jos, peste ea plicul acela de culoarea nisipului. Vrea să doarmă, dar nu poate, nu mai are aer... are nevoie de aer. Mușchii i se încordează, un spasm puternic îl zguduie. Adorme, frunzele nu mai bat în geam, dimineața larma orașului este mută, o tăcere care îl învăluiește și îl lasă să uite toți acești ani de martiriu zadarnic al ființei...

Sfârșitul poveștii

După ce am vorbit atât, acum tac și las pe vecie aceste rânduri pentru voi, cei care trăiți în orașe. Las mărturiile acestor întâmplări pentru voi cei care uitați frumusețea orașului. Au fost oameni ce au suferit, care au iubit în orașe. Există povești mai mari decât timpul. Maestrul a murit cu gândul să salveze orașul. Eu vă las aceste cuvinte în speranța că nu veți uita adevăratul mesaj, memoria trebuie păstrată prin respectul față de ceea ce auzim. Trebuie să eternizăm totul cu ajutorul cuvintelor. Literele ne îndreaptă spre nemurire. Cine nu știe acest lucru nu este demn să intre în paradisul etern. La început a fost Cuvântul, la sfârșit va fi tot Cuvântul... pe urmă o tăcere.

